

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

noiembrie 2013

Curierul Adventist

STANDARDE
CREȘTINE

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Mustarea istoriei

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendarul evenimentelor din luna octombrie

8 Principal

Daniel Delcea

Îmbrăcăminte inteligentă

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Focșani
- Thailanda

12 Standarde creștine

Ninu Pădure

Dregători de spărturi

14 Standarde creștine

Ellen White

Sfaturi uitate despre îmbrăcăminte

15 Institutul Teologic Adventist

Roxana Paraschiv

Misiunea universității (III)

16 Tineret

Daniel Chirileanu

Între agonie și extaz – congresele de tineret din anul 2013

19 Istorie contemporană

Iosif Suciu

Acțiunea informativă „Bernă”

22 Special

Alina Kartman

Semnele timpului – Ce poate face o revistă de contact pentru biserica ta?

24 Muzica speranței

Mihai Bejinariu

Muzica din biserica ta – încă o lumină nouă?

26 Jurnal de misiune

Iacob Cătinean

Slujire de cel mai înalt grad

28 Profeție biblică

Laurențiu Moț

Pregătirea pentru războiul de la Armaghedon

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Să cunoaștem Biblia

31 De la inimă la inimă

Aurel Neațu

Solitar sau solidar?

Anul XC, noiembrie 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiagă; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Musttrarea istoriei

Un frate de credință m-a abordat într-o zi și m-a întrebat: „Unde este adventismul care a făcut să crească această biserică de la câțiva membri la dimensiunile de azi? Unde este spiritul adventismului care a făcut să se înfricoșeze biserica dominantă în stat și a uimit intelectualitatea din perioada interbelică?”

Când l-am rugat să fie mai explicit, fratele mi-a pus în mână un articol scris de Tudor Arghezi, în 15 august 1926, în revista *Țara noastră*, fondată de Octavian Goga la Cluj. Pe mine m-a impresionat mult articolul și m-am hotărât să redau aici o parte din el. Citiți și meditați, lăsând ca Duhul Domnului să vă pună întrebări:

„Popoarele care au făcut istorie au crezut și cred... Operația intelectuală a unei convingeri drepte sau eronate, dar obținută dintr-un conflict moral, dintr-o luptă secretă a sufletului, nu s-a săvârșit în spațiul simțirii noastre, din pricina unei educații religioase absente și a incapacității lor ce rezultă din această absență. Ce-i de făcut?

Indiferența noastră religioasă e numai aparentă. Facultatea de a crede nu este exclusiv franceză, catolică, protestantă sau revoluționară. Poporul românesc este în stare să se comporte la fel ca înaintașii lui, mai fericiți istoricește...

Pilde evidente de capacitate mistică integrală dă actualmente poporul românesc în convertirea la secte. Adventismul a putut ridica și depărta de realitățile bucuroase ale vieții sociale pe țăran, până la sacrificiul personal. În timpul războiului, au fost adventiști români de cea mai curată și expresivă origine, care au refuzat să tragă, din principiu religios. Predicatorii adventiști, bătuți timp de zece ani la toate adunările religioase de către preoți, secondati de administrație, au sfârșit prin a converti numeroase regiuni țărănești, fără să mai socotim succesele din orașe. Acești predicatori erau români, ca și ascultătorii lor. Astăzi, adventismul are în București un complex cultural, bibliotecă, imprimerie, sală de rugăciuni, o proprietate impunătoare, improvizată din contribuțiile banilor [celor] săraci... O viață curată, un dezinteres remarcabil, o neînchipuită de noi onestitate curentă îi caracterizează pe adventiști...

Substanța spiritului religios este credința, dar și vehemența. Poporului îi place pe bună dreptate

o biserică profetică și luptătoare, cu preoți activi pentru întinerirea necurmată a forțelor morale, cu preoți devotați și, în felul lor, revoluționari... El evită discursurile ministeriale, presa oficială și catedrele plătite, preferând un cuvânt bun pe stradă și cântecul unui flașnetar șchiop și independent... Preoții au datoria să nu pară niște funcționari și, mai târziu, niște pensionari... Ei nu se pot învechi fără primejdie alături de aceste izvoare în veci frământate și noi. Ei cultivă prin definiție regiunea obscură în care se întâlnesc idealurile, durerile și deznădejile: cum pot să umble printre ele ca niște șoareci și să nu plutească peste piscurile lor ca niște păsări mari? Cum au timpul să se balanseze, să devină vulgari... și meschini?

Înainte prelaților de categoria burghezilor îmbogățiți..., iese sprinten, focos și iute sectantul. Acesta nu a fost înscris în buget, nu este protejat de legi, nu are bătrânețile garantate, pe seama lui nu circulă șoapta și zvonul. El apare în numele unui Christ îndreptător, îndrăgostit de durerile insului social, fără samur..., fără prestigiu, un Christ dorit de toată lumea. Sectantului îi este sarcina relativ ușoară: el învinge întotdeauna și concentrează simpatiile creștinilor dezgustați de orânduiala bisericească parvenită.

Preoți tineri români, care cunoașteți relele voastre mai bine, voi puteți fi... acei adventiști... care zi cu zi vorbesc poporului cu inima fierbinte. Voi puteți ieși la predica liberă ca și dâșii, ca și dâșii [puteți] opri urechea trecătoare și a o aduna în jurul vostru. Voi puteți fi dascăli mari ai poporului. Ce faceți în satul și în mahalaua în care vă găsiți? Zestre pentru fată și pregătiri politice pentru băiat? Bănci și cooperative, societăți anonime, exploatare forestiere și de petrol? Sunteți 10 000 și nimeni nu vă vede lucrând în ogorul național.

Haide! Puțină râvnă, puțină libertate și chiar puțină obraznicie pentru Christos și pentru popor, nu are să vă stea rău. Pornind, vă veți da seama ce trebuie curățit și suprimat și veți face opera bună.

Dacă nu, lepădați preoția de care v-ați depărtat și lăsați sectele să recolteze spicele călcate de voi în picioare.” (Tudor Arghezi, *Țara noastră*, nr. 33, din 15 august 1926, „Epistolă către preoți” – Cluj).

Of, mi-e dor de tine, istorie! ■

Tudor Arghezi
(1880-1967)

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

„Speranță la orizont” – un nou eveniment evanghelistic pentru România

Cunoscutul evanghelist și prezentator TV Doug Batchelor va susține în luna decembrie în România un program misionar. Acesta se va numi „Speranță la orizont” și se va desfășura în perioada 6-14 decembrie în aula

Institutului Teologic Adventist din Cernica. Televiziunea SperanțaTV va transmite în direct toate cele zece prezentări, acestea putând fi urmărite atât la televizor, cât și pe internet.

Dintre titlurile ce urmează să fie prezentate, menționăm: Lanțurile pot fi sfărâmate; Din întuneric la lumină; Dăruind vei dobândi; O îndoită măsură; Cel mai bogat om din peșteră etc.

Programul „Speranță la orizont” va fi precedat de o sesiune de instruire pentru misiune care va avea loc tot

la Cernica. Aceasta va începe în ziua de marți, 3 decembrie, și se va încheia vineri, 6 decembrie. Cursurile vor fi susținute de către Doug Batchelor, Jean Ross și Charissa McSherry. Aceste cursuri se adresează în special misionarilor și evangheliștilor laici și tuturor celor interesați de activitatea misionară. Pentru mai multe detalii, puteți suna la numerele de telefon ale Uniunii de conferințe (021.269.0338, 0740.10.4001) sau puteți scrie pe adresa de e-mail secretar@adventist.ro.

Recunoștință pentru donatori

Redacția revistei Curierul Adventist dorește să le mulțumească celor care au răspuns anunțului nostru oferind reviste pentru realizarea arhivei. Recunoștința noastră se îndreaptă acum către următoarele persoane: Aron Moldovan (București), Pavel Crișan (Macea), Maria

Cazan (Macea) și Valeriu Olteanu (SUA).

Adresăm din nou cititorilor invitația de a trimite numere mai vechi ale *Curierului* pentru completarea arhivei. Ne interesează în mod special numere din perioada 1914–1950. De asemenea, așteptăm în continuare donații și

pentru ediția în limba maghiară a *Curierului*. Datele noastre de contact sunt: tel. 0742.10.68.20, e-mail: curierul@adventist.ro. Adresa: str. Erou Iancu Nicolae nr. 38–38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, cu specificația *pentru Curierul Adventist*.

Aniversare la Șomoșcheș

Localitatea Șomoșcheș, jud. Arad, este printre primele așezări din vestul țării unde a pătruns solia adventistă. În 1897, misionarul american John F. Huenergardt este trimis de Conferința Generală și ajunge și la Șomoșcheș. Acesta este primit de un credincios baptist, pe nume Zeldeșan Petru, care primește adevărul. În anul 1900, în casa lui Zeldeșan Petru a avut loc prima evanghelizare adventistă din zonă.

Biserica adventistă din Șomoșcheș apare în raportul statistic trimestrial publicat în *Curierul misionar* (nr. 1/1914), unde figurează cu 21 de membri și 101 coroane la zecime, pe acel trimestru. De-a lungul vremii, locul de închina-

re s-a aflat în diferite case, atât la adventiști, cât și la neadventiști, până în 1972, când familia Memete a pus la dispoziție un teren, prin donație. Apoi, toți credincioșii s-au unit pentru o nouă construcție, care a fost inaugurată în

anul 1974. În 2004, construcția a fost renovată, fiind inaugurată pe 3 iunie 2006.

Sabatul din 17 august 2013 a fost unul special, de mare sărbătoare la Șomoșcheș. În prezența a peste 230 de persoane prezente, s-au marcat două mari evenimente: 100 de ani de atestare ca biserică organizată și peste 110 ani de prezență adventistă în localitate.

Biserica adventistă din Șomoșcheș a avut cursul ei, cu experiențe fericite și înălțătoare, dar și cu încercări și dificultăți prin care vrăjmașul a vrut să zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu. Șomoșcheșul cu lumini și umbre este locul iubit de Dumnezeu, unde El vrea să salveze încă oameni.

Petru Hărdălău, pastor în Conferința Banat.

Vești bune de la Institutul Teologic Adventist

Luni, 30 septembrie, a avut loc la Institutul Teologic Adventist deschiderea anului universitar 2013-2014. La eve-

niment au participat atât studenții de la programele de licență și profesorii acestora, cât și studenții care sunt la progra-

mele de master oferite de universitățile Andrews (SUA) și Montemorelos (Mexic). Din partea Uniunii de Conferințe

a fost prezent pastorul Romică Sârbu, directorul Departamentelor Educație și Viața de Familie.

Într-un timp de criză financiară, când oamenii sunt tot mai puțin dispuși să investească în educație, numărul tinerilor care au ales să studieze la Institutul Teologic Adventist a crescut și s-a apropiat de cel înregistrat în anul universitar 2009-2010. La programul de studii Pedagogia Învățământului

Primar și Preșcolar, cele 30 de locuri scoase la concurs au fost chiar puține pentru solicitările primite. Și la programul Teologie Pastorală s-au ocupat cele 25 de locuri scoase la concurs.

Anul acesta suntem mai mulți cu 20%. Faptul că atâția tineri au dorit să studieze în cadrul Institutului Teologic Adventist ne bucură, în primul rând, pentru că doresc să facă din slujirea pentru Dumnezeu o prioritate a vieții

lor. În al doilea rând, este un semn al binecuvântării lui Dumnezeu peste lucrarea unei echipe, dacă ne gândim doar la faptul că, în 2009, numărul studenților din România era undeva la 780 000, iar în 2012 a coborât la 470 000. „Cred că Dumnezeu dorește să-și pregătească oamenii pentru ultima lucrare în această lume”, ne-a declarat pastorul Marius Munteanu, președintele Institutului Teologic Adventist.

Ziua Prevenirii Violenței în Familie marcată de ADRA România, alături de Poliția Capitalei

În data de 1 octombrie 2013, cu ocazia Zilei de Prevenire a Violenței în Familie, alături de Poliția Capitalei și alte ONG-uri active în acest domeniu, ADRA România a participat la un eveniment menit să atragă atenția asupra acestui fenomen.

Între orele 10:00 și 14:00, în Pasajul Nicolae Bălcescu de la Universitate, cel mai important moment în cadrul acestui eveniment a fost dat de punerea în scenă a unei piese de teatru. Această a fost realizată după un caz real de violență în familie al unei doamne, beneficiară a serviciilor ADRA România.

„Ne-am bucurat foarte mult să fim în această zi alături de partenerii noștri și să facem aceste lucruri frumoase împreună”, a declarat comisarul-șef Filică

Silianovici, de la Serviciul Prevenire al Poliției Capitalei.

Cu această ocazie, s-au purtat discuții cu cei interesați, au fost distribuite pliante și broșuri informative despre acest subiect.

„Ne dorim ca, prin astfel de evenimente, să atragem atenția tuturor asupra fenomenului violenței domestice care și în România a luat amploare într-un mod îngrijorător. ADRA Ro-

mânia va continua și în acest sfârșit de an, printr-o nouă campanie care se va desfășura în perioada celor 16 Zile Mondiale de Luptă Împotriva Violenței în Familie, să ducă acest deziderat la îndeplinire.” – Sorin Goleanu, directorul executiv al ADRA România

Din 2009, ADRA România conduce Centrul de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie, Casa ADRA, unde până în prezent peste 300 de victime au beneficiat gratuit de cazare și de consiliere de specialitate, în dorința de a fi ajutate să își regăsească drumul în viață.

Mai multe detalii despre acest tip de acțiuni puteți solicita la numărul de telefon 021 25 25 117 sau în scris, pe adresa office@adra.ro.

■ BISERICA MONDIALĂ

Cel mai amplu studiu realizat vreodată dezvăluie atitudinile și convingerile adventiștilor

În luna octombrie a avut loc, la sediul mondial al Bisericii Adventiste din Silver Spring (SUA), Consiliul Anual al Conferinței Generale. În cadrul lucrărilor, a fost prezentat cel mai amplu studiu realizat vreodată privind atitudinile, convingerile, experiențele și practicile spirituale ale adventiștilor de ziua a șaptea.

Printre cele mai importante rezultate obținute de acest studiu, menționăm:

- Instructorii Școlii de Sabat au fost plasați pe o poziție superioară față de

pastori și prezbiteri, atunci când membrii au fost întrebați cine este mai prietenos, mai cald și cine are o influență pozitivă asupra vieții lor spirituale.

- Aproximativ trei sferturi dintre adventiști cred cu convingere în slujirea profetică a lui Ellen White.

- Doar una din trei familii practică altarul familial.

- Aproape jumătate dintre studenți și proaspăt absolvenți au declarat că ar accepta ca homosexualii să fie membri cu drepturi depline.

- Aproximativ 9 din 10 persoane care au părăsit Biserica Adventistă nu au mai fost niciodată contactați de pastor, după ce au încetat să vină la biserică.

Studiul a constatat în realizarea a 41 000 de interviuri în biserică din întreaga lume. A implicat 4 260 de pastori, aproape 26 000 de membri, 1 200 de studenți și 900 de foști adventiști.

„În ce privește amploarea și profunzimea, această cercetare este cea mai bună imagine pe care am avut-o vreodată despre biserica noastră”, a spus

David Trim, directorul Biroului de arhivă și cercetări al Bisericii Adventiste.

Concluziile studiului au scos la iveală faptul că 57% dintre membri sunt de sex feminin, iar 43%, de sex masculin. De asemenea, acest studiu a mai arătat și faptul că biserica este formată în proporție de 54% din persoane cu vârsta între 16 și 40 de ani. La nivel mondial, numai 10% dintre membri au peste 60 de ani.

O altă statistică a arătat că 53% dintre respondenți au declarat că lecțiile Școlii de Sabat i-au ajutat „foarte mult” în dezvoltarea vieții lor spirituale. Școala de Sabat este mai puțin frecventată în America de Nord, în anumite zone ale Europei și în Australia.

O altă concluzie a studiului arată că 92% dintre adventiști au o convingere fermă că Sabatul zilei a șaptea este adevăratul Sabat și numai 3% nu sunt

convinși de acest lucru. (Marja de eroare a acestui studiu este de $\pm 3\%$, ceea ce ar putea însemna că nu au existat persoane care să nu accepte Sabatul ca zi de odihnă.)

Doar 9% dintre foștii adventiști chestionați au fost contactați de pastorul lor după ce au încetat să mai vină la biserică, dar un mare număr dintre ei au declarat că au fost vizitați de către membri sau prezbiteri. Cu toate acestea, studiul a arătat că 4 din 10 adventiști au părăsit biserica fără ca vreodată să fie contactați de cineva.

Din anul 2000 până în 2012, mai mult de 13,6 milioane de persoane s-au alăturat bisericii. Dar, în aceeași perioadă, 5,9 milioane de membri au fost pierduți, fără a include aici pe cei decedați. Aceasta înseamnă o rată a pierderii de 43,4 membri la 100 de convertiți. Aproximativ 90% dintre respondenți

cred cu tărie că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este adevărata biserică a lui Dumnezeu din ultimele zile, având misiunea de a pregăti omenirea pentru a doua venire a lui Hristos. Când au fost întrebați dacă așteaptă ca sfârșitul lumii să aibă loc în următorii 20 de ani, doar 22% au spus hotărât „da”, iar 45% au declarat că „nu cred aceasta”. Acest lucru nu înseamnă că acești oameni nu cred că Isus revine, dar se pare că există un fel de scepticism asupra faptului că El vine curând.

După prezentarea acestor rezultate, Benjamin Schoun, vicepreședinte al Bisericii Adventiste, a spus că „va trebui să ținem cont de aceste rezultate în planurile strategice pentru viitor. Chiar dacă au fost scoase în evidență anumite puncte tari, imaginea de ansamblu ne dă mult de gândit”.

Preluare de pe <http://news.adventist.org/>

Numărul membrilor Bisericii Adventiste se apropie de 18 milioane

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea continuă să se bucure de o creștere substanțială în sudul Asiei, America Latină și în sudul Africii, numărul membrilor apropiindu-se, astfel, de 18 milioane.

Anul trecut au avut loc mai mult de 1,1 milioane de botezuri, cei mai mulți dintre aceștia fiind din Diviziunea Africa Centrală și de Est. „În fiecare zi, Bisericii Adventiste i se alătură 3 052 de persoane. În fiecare oră sunt botezate 127 de persoane. În fiecare minut sunt botezate două persoane și Îi mulțumim Domnului pentru acest lucru”, le-a spus

G. T. Ng, secretarul executiv al Bisericii Adventiste mondiale, liderilor bisericii în timpul prezentării raportului său, în cadrul Consiliului Anual din 2013.

Raportul fratelui Ng a subliniat tendința din ultimii ani: în țările din emisfera nordică are loc o creștere ușoară. Dar în emisfera sudică are loc o „explozie” a numărului de adventiști. Aproximativ 6,6 milioane de membri trăiesc în Africa, 5,8 milioane în America Latină și 3,4 milioane în Asia. Uniunile care au crescut cel mai mult din 2003 până în 2012 au fost: India,

Bangladesh, Zambia, Uganda, sudul Americii Centrale, Zimbabwe, Malawi și Pakistan.

Principalele uniuni care au stagnat – fiind acele uniuni a căror rată de creștere a fost mai mică de 12% într-o perioadă de 10 ani – au fost: Germania de Sud, Polonia, Japonia, Ungaria, Elveția, Noua Zeelandă, Austria, Portugalia și Australia. În topul uniunilor care au stagnat au intrat și trei uniuni din America de Nord: Pacific, Lake și Pacificul de Nord.

Preluare din Info Adventist, nr. 649, din 18 octombrie 2013.

■ LA ODIHNĂ

Dumitru Stoica

Dumitru Stoica s-a născut la data de 5 aprilie 1922, în comuna Curtișoara, jud. Olt. A fost primul dintre cei opt copii ai familiei Constantin și Ana Stoica.

Părinții lui au primit credința adventistă în anul 1928, când el avea 6 ani. A primit botezul pe 20 august 1936, prin pastorul Ioan Toma.

În toamna anului 1936, a plecat la Stupini și a urmat cursurile Școlii misionare. După 2 ani de studii, părinții nu au mai putut plăti taxele școlare și

s-a întors în satul natal. În acest timp, a absolvit o școală de contabilitate.

În anul 1941 a fost rechemat să-și continue studiile întrerupte. După absolvirea Școlii misionare, în 1942 a fost angajat în funcția de contabil la Conferința Muntenia. Dumnezeu l-a ajutat să treacă cu bine de perioada răz-

boiului, credința și speranța ajutându-l să depășească cele mai grele obstacole ale vieții. După terminarea războiului, a revenit la Conferința Muntenia, unde a fost pastor și contabil.

În anul 1946, pe 15 septembrie, s-a căsătorit cu Cornelia Tolici, și Dumne-

zeu i-a binecuvântat cu 2 copii, Rene și Doina, având de la aceștia trei nepoți și o strănepoată.

Competent în lucrul pe care l-a făcut în acele vremuri tulburi, bine organizat și ordonat, Dumitru Stoica a ajutat la organizarea arhivei Conferin-

ței Muntenia și a Uniunii. În anul 1988 s-a pensionat, după 45 de ani de activitate.

Obosit de cei peste 91 de ani, pe 3 septembrie 2013, a trecut la odihnă cu speranța întâlnirii cu Isus și cu cei dragi.

Gheorghe Strîmbu

Gheorghe Strîmbu s-a născut pe 21 aprilie 1928, în comuna Piatra, județul Teleorman, fiind al doilea copil din cei 10 ai lui Ion și Ioana Strîmbu. A învățat despre Dumnezeu de la tatăl lui, unul dintre primii adventiști din comună.

A absolvit Seminarul Teologic în anul 1954, fiind angajat ca pastor-ajutor în comunitatea Labirint. În anul 1957, s-a căsătorit cu Cornelia Petcu. Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii – Laurențiu, Anca și Cristian – și o

căsnicie fericită de 56 de ani. Mai târziu, au venit și cei doi nepoți.

În anul 1961 a fost hirotonit ca pastor. Timp de 59 de ani a slujit lui Dumnezeu și oamenilor cu toată dragostea, botezând 844 de persoane.

Experiențele povestite de el vorbeau despre Dumnezeul Atotputernic care l-a salvat de la îngheț, pe drumurile troienite din Teleorman, și de bătăile primite în timpul școlii elementare din cauză că păzea Sabatul. În timpul activității lui, pastorul Gheorghe Strîm-

bu a construit numeroase biserici, lucrând alături de meșteri la ridicarea zidurilor multor case de rugăciune.

Timp de patru ani, a slujit ca secretar al Conferinței București, din 1980 până în anul 1984. În anul 1994 a ieșit la pensie pentru limită de vârstă, slujind în continuare atunci când era solicitat.

Și-a încheiat alergarea pe 27 august 2013, cu speranța că Dumnezeu revine curând.

Nicu Ergheliegiu

Nicu Ergheliegiu s-a născut pe 29 aprilie 1925, în satul Ologi (Crângu) din jud. Teleorman. După absolvirea școlii generale, a plecat să învețe și să practice meseria de cojocar.

A intrat în Biserica Adventistă, primind botezul în anul 1942. A slujit în biserică în calitate de lider de tineret,

diacon și prezbiter. În anul 1950 s-a căsătorit cu tânăra Ecaterina Tene. Dumnezeu le-a dăruit trei fete: Alis-Doina, Marinela și Abi. Căsătoria lor a durat 60 de ani, până în anul 2010, când soția adoarme somnul morții.

Vremurile recesiunii comuniste l-au determinat să-și schimbe meseria și să părăsească locurile natale. În anul 1964, s-a mutat împreună cu familia în București, frecventând comunitatea Labirint.

În anul 1968 a avut un grav accident de motocicletă, în urma căruia a avut nevoie de multe operații pentru refacere.

A trăit în demnitate, crescându-și frumos copilele și fiind credincios rânduielilor bisericii. Pe 13 iulie 2013 a închis ochii, având în suflet textul biblic favorit: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul” (Apocalipsa 14:13).

Dumitra Gogoneață

Dumitra Gogoneață s-a născut în localitatea Oinacu, județul Giurgiu, pe data de 24 martie 1957. În primele zile ale lunii septembrie 1974, a primit botezul în Biserica Adventistă, iar pe 22 septembrie, în

același an, s-a căsătorit cu fratele Ștefan Gogoneață.

Dumitra a fost o femeie dedicată familiei sale. Și-a crescut copiii în temere de Dumnezeu și în credința adventistă. A fost mamă a trei copii: Veronica, Liliana și Costel. De asemenea, a fost o soție devotată, bună gospodină și tot timpul alături de soț, atât acasă, cât și la muncile câmpului.

În general, nu a avut probleme grave de sănătate, dar în luna aprilie a acestui an a fost diagnosticată cu o boală necruțătoare. A luptat cu suferința până la capăt cu demnitate, încredere și rugăciune. În Sabatul din 27 iulie 2013, Dumitra, în vârstă de 56 de ani, a adormit în Domnul cu speranța învierii și a reîntâlnirii cu familia.

Îmbrăcăminte inteligentă

În cadrul unei conferințe din Marea Britanie, cercetătorul britanic Tilloston și-a promovat concluziile privind hainele viitorului, prezentând propria invenție cu numele *Smart Second Skin* (a doua piele inteligentă).

Caracterul unic al acestor haine constă în faptul că emană mirosuri care să stimuleze memoria atunci când acest lucru este necesar. De pildă, dimineața, pentru a ajuta la trezire, hainele lui Tilloston vor degaja mirosuri proaspete și puternice. În timpul zilei, prin intermediul unor senzori minusculi repartizați uniform în interiorul țesăturilor, haina inteligentă va monitoriza ritmul cardiac și nivelul de stres al purtătorului și va elibera arome care au capacitatea de a ameliora starea de spirit. Iar seara, pentru a ușura adormirea, veșmintele vor împrăști arome florale sensibile, în special de tei.

Mai mult decât a stimula o stare generală de bine, hainele inteligente *Smart Second Skin* ajută la păstrarea tinereții creierului, datorită faptului că mirosurile degajate au puterea de a trezi amintiri uitate. Astfel, bătrânii care vor purta aceste haine își vor micșora considerabil riscul de a se îmbolnăvi de demență.¹

Inovația lui Tilloston ilustrează foarte bine cum pot fi folosite hainele în mod inteligent pentru a stimula stări, reacții și atitudini pozitive.

Hainele și performanțele

Similar aromelor emanate de hainele lui Tilloston, stilul, combinațiile de culori sau puterea simbolică a hainelor au potențialul de a influența nu doar starea de bine, ci și comportamentul.

Despre efectul culorilor asupra comportamentului au fost făcute multe afirmații. De exemplu, Goethe spunea despre culori că acționează asupra sufletului, putând trezi sentimen-

te diferite, idei, emoții, care ne aduc liniște sau, dimpotrivă, ne agită și ne provoacă tristețe. Însă o demonstrație elocventă a efectului psihologic al culorilor nu a fost dată până la Congresul Internațional al Culoarei, din vara anului 1985, la Monte Carlo. Cu această ocazie, specialiștii în cromoterapie au demonstrat că starea de spirit a omului poate fi profund influențată de culori. Despre Conde, unul din generalii lui Ludovic al XIV-lea, se spune că își pierdea imediat buna dispoziție ori de câte ori avea în fața ochilor un obiect de culoare verde, iar, prin contrast, Beethoven declara că este incapabil să găsească armoniile fără a avea în fața ochilor un tablou colorat.² Luând în considerare acest impact al culorii asupra psihicului uman, putem spune că folosirea inteligentă a culorii în vestimentație poate amplifica efectele pozitive ale hainelor asupra comportamentului și performanțelor, iar folosirea neglijentă sau ostentativă a culorilor în îmbrăcăminte poate genera efecte psihologice și comportamentale negative atât asupra purtătorului, cât și asupra persoanelor cu care intră în contact.

În cadrul cercetărilor, s-a demonstrat, de asemenea, că puterea simbolică pe care o poartă hainele are o influență mare asupra comportamentului și asupra performanțelor noastre. De exemplu, în cadrul unui experiment, tinerii îmbrăcați în halate despre care știau că sunt ale unor oameni de știință celebri au fost de două ori mai eficienți în îndeplinirea sarcinilor decât cei îmbrăcați în haine obișnuite sau decât cei îmbrăcați în halate similare, dar care erau asociate cu pictori; tot așa, jucătorii amatori de golf erau mai eficienți când purtau în mână crosa unui profesionist. Prin hainele purtate ne identificăm cu idoli, staruri sau persoane apreciate și, în funcție de prestigiul sau caracterul acestora, suntem influențați spre bine sau spre rău.

Ca o concluzie a acestor descoperiri, cercetătorul Adam Galinski a făcut o declarație care merită toată considerația: „Hainele ne invadează

¹ <http://www.taifasuri.ro/taifasuri/sanatate/4968-hainele-inteligente-mentin-creierul-tanar-nr326-sapt23-29-iun-2011.html>

² <http://www.fara-secrete.ro/culoarea-hainelor-pe-care-le-purtam-si-influenta-acestora-asupra-mintii-si-spiritului-conform-cromoterapiei/>

corpul și creierul, punându-l pe purtător în stări psihologice diferite.”³

Hainele și caracterul

Biblia și comentariile biblice ale lui Ellen G. White subliniază un aspect și mai important despre influența hainelor, aspect pe care știința modernă îl exprimă doar tangențial. Dincolo de influența asupra stării de bine și asupra performanțelor noastre, hainele au un impact deosebit asupra formării caracterului și a relațiilor noastre.

Din dorința de a prezenta influența pozitivă a vestimentației, Ellen G. White a scris că scopul îmbrăcăminteii creștinului este acela de a „proteja poporul lui Dumnezeu de influența degradantă a lumii, dar și de a promova sănătatea fizică și morală” (*Mărturii*, vol. 4, p. 634). „Decența și simplitatea în îmbrăcăminte, când sunt unite cu modestia în purtare, vor înconjura o femeie cu acea atmosferă de demnitate sacră care va fi pentru ea un scut împotriva a o mie de pericole.” (*Sfaturi pentru biserică*, p. 230)

De asemenea, Ellen G. White a făcut afirmații interesante cu privire la efectele negative experimentate de persoanele absorbite de iubirea de îmbrăcăminte și etalare. Iată câteva dintre ele: „Îmbrăcăminte extravagantă, bătătoare la ochi, încurajează adesea pofta inimii celei care o poartă și trezește patimi josnice în inima celui care privește”; „Dumnezeu știe că distrugerea caracterului este adesea precedată de îngăduirea mândriei și a vanității în îmbrăcăminte”; „Îmbrăcăminte costisitoare înăbușă dorința de a face bine” (*Ibidem*, p. 230); „Caracterul feminin este pipernicit și micșorat, și gândurile sunt concentrate asupra eului.” (*Mărturii*, vol. 4, p. 644)

Toate mărturiile prezentate mai sus, atât ale oamenilor de știință, cât și ale lui Ellen G. White, ne determină să fim la fel de atenți cu hainele pe care le purtăm cum suntem cu alimentele pe care le mâncăm, cu literatura pe care o citim sau cu muzica pe care o ascultăm. Întrucât există o îmbrăcăminte inteligentă care favorizează dezvoltarea unui caracter curat și plăcut înaintea lui Dumnezeu și, prin contrast, o îmbrăcăminte neglijentă cu efecte negative asupra caracterului, trebuie să abandonăm mentalitatea conform căreia nu contează cu ce te îmbraci și să ne îmbrăcăm cu înțelepciune, conform celor mai sănătoase principii.

Principii în îmbrăcăminte

Apostolul Petru dă o valoroasă instrucțiune cu privire la îmbrăcăminteii femeii creștine: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăduiau în Dumnezeu” (1 Petru 3:3-5). În acord cu acest text, Ellen G. White, în *Sfaturi pentru biserică*, p. 228, 229, oferă câteva sfaturi care pot fi considerate principii călăuzitoare în îmbrăcăminteii creștinului:

Principii în îmbrăcăminte

1. Echilibru. Trebuie să se evite extremele... Nu faceți din voi înșivă subiectul observațiilor, îmbrăcându-vă nici prea elegant, dar nici prea neglijent, dezordonat.

2. Modestie. Lepădarea de sine în îmbrăcăminte constituie o parte a datoriei noastre creștine. A ne îmbrăca în mod simplu, abținându-ne de la purtarea de bijuterii și podoabe de orice fel, este în conformitate cu credința noastră.

3. Decență. Noi nu trebuie să ne conformăm modei acestei lumi, dar nici să fim indiferenți cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Trebuie să fim ordonați și îngrijiți, chiar dacă nu purtăm podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizați atât prin curăție interioară, cât și exterioară.

4. Respect pentru Dumnezeu. Creștinii nu trebuie să vină acolo unde este prezența lui Dumnezeu în haine obișnuite, pe care le poartă în timpul săptămânii.

5. În ton cu spiritul lui Hristos.

Cel de-al cincilea principiu este foarte frumos exprimat de Ellen White când descrie experiența trăită cu ocazia botezului ei în Biserica Metodistă. Citatele următoare redau povestirea integral:

„În după-amiaza aceleiași zile (după botez), am fost primită ca membră în biserică. O femeie tânără stătea alături de mine, fiind, de asemenea, candidată pentru primirea în cadrul bisericii. Aveam pace și eram fericită, până când am observat inele de aur strălucind pe degetele acelei

³<http://totb.ro/si-haina-il-face-pe-om-despre-imbracaminte-si-creier/>

surori și cercei mari, arătoși, în urechile ei. Apoi am observat că pălăria ei era împodobită cu flori artificiale și panglici scumpe, făcute funde. Bucuria mi-a fost umbrită de această etalare de vanitate la o persoană care susținea că este o urmașă a blândului și umilului Domn Isus. Eu mă așteptam ca pastorul să rostească în șoaptă o muștrare sau un sfat către această soră; însă se vedea că era nepăsător de felul cum arăta aceasta și nu i-a adresat nicio muștrare. Către amândouă a fost întinsă mâna dreaptă a primirii în biserică. Mâna împodobită cu bijuterii a fost strânsă de către reprezentantul lui Hristos și numele noastre au fost trecute în registrul bisericii.

Această împrejurare m-a tulburat destul de mult, căci îmi aminteam cuvintele apostolului: «Femeile, de asemenea, să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.» Această învățătură din Scriptură părea desconsiderată în mod deschis de cei pe care eu îi socoteam creștini devotați și care aveau mult mai multă experiență decât mine. Dacă a imita modelul extravagant al lumii în îmbrăcăminte era un lucru atât de păcătos cum presupuneam eu, cu siguranță că acei creștini vor înțelege aceasta și se vor conforma standardului biblic. Însă, în ce mă privea, eram hotărâtă să-mi urmez propriile convingeri în privința datoriei. Nu puteam simți altceva decât că era contrar spiritului Evangheliei să ne consacram timpul și mijloacele dăruite de Dumnezeu pentru împodobirea persoanelor noastre și că umilința și tăgăduirea de sine erau mult mai potrivite pentru cei ale căror păcate au costat sacrificiul infinit al Fiului lui Dumnezeu.” (Mărturii, vol. 1, p. 20)

Mai mult decât orice, contemplarea vieții Domnului Isus Hristos va corecta simțul estetic în îmbrăcăminte. Întrucât El a cunoscut foarte bine înclinațiile naturii umane decăzute, S-a dezbrăcat de slava Sa și a trăit o viață dominată de umilință, special pentru a ne lăsa un model de viață care ne ferește de capcanele aroganței și mândriei.

Se povestește că un vizitator a intrat în studioul unui mare pictor și a găsit pe sevaletul acestuia câteva pietre prețioase strălucitoare. Întrebat de ce ține acele pietre acolo, pictorul a răs-

puns: „Țin aceste pietre aici pentru a-mi tonifica ochii. Când lucrez cu pigmenții, în mod insesizabil, simțul culorii slăbește. Și privind la aceste pietre prețioase bogate în culori pure, simțul culorii este restabilit, exact așa cum muzicianul, prin diapazonul lui, aduce corul la tonalitatea corespunzătoare piesei de concert.”

Același lucru se întâmplă cu noi. Tendințele culturale, presiunile stilistilor moderni, precum și propria înclinație spre înălțare de sine produc schimbări la nivelul simțurilor și al percepției, încât nu mai putem face deosebire clară între stilul de îmbrăcăminte sănătos și cel distructiv. Însă, dacă viața Domnului Isus Hristos este permanent înaintea ochilor noștri, ne vom păstra echilibrul în alegerea îmbrăcăminte.

Misiune prin îmbrăcăminte

Când alegem un stil de îmbrăcăminte, indirect alegem între valoare și modă, între a investi în interior sau a investi în exterior, alegere care va marca semnificativ viața noastră. Însă un aspect foarte important este că, atunci când alegem un stil de îmbrăcăminte, alegem între altruism și egoism, afectând persoanele cu care venim în contact. Este relevant ceea ce afirmă Ellen White despre efectele alegerilor unei mame asupra propriei familii:

„Satana lucrează cu vicleșugurile lui să inventeze îmbrăcăminte la modă, ca dragostea de etalare să absoarbă mintea, inima și afecțiunea până și a mamelor care mărturisesc că sunt creștine în acest veac, ca ele să nu aibă timp pentru educația și instruirea copiilor sau pentru cultivarea propriei minți și a propriului caracter. Când Satana își asigură timpul și afecțiunile mamei, este deplin conștient de câștigul decisiv. În nouă cazuri din zece, el și-a asigurat întreaga familie dedicată îmbrăcăminte și etalării frivole. El îi socotește pe copii ca fiind printre prăzile lui, deoarece el a subjugat mama.” (Îndrumarea copilului, p. 322)

Ținând cont de toate aceste realități, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea le recomandă membrilor ei să adopte o vestimentație modestă, fără extravaganta exprimată prin haine scumpe sau excentrice și fără purtarea de bijuterii sau evidențierea prin metode cosmetice.

„Cuvintele, îmbrăcăminte și faptele trebuie să dea mărturie despre Dumnezeu. Atunci o influență sfântă va fi revărsată asupra tuturor celor din jurul lor și chiar cei necredincioși vor observa că ei au umblat cu Isus.” (Sfaturi pentru biserică, p. 230) ■

Daniel Delcea este pastor în Conferința Oltenia.

Comunitatea Focșani

Pătrunderea adventismului în zona Vrancei a fost favorizată de Primul Război Mondial, în tranșeele cărui s-au întâlnit tineri din toate colțurile țării. Unii dintre ei, fiind adventiști, și-au împărtășit credința cu camarazii lor. Ca urmare a acestor discuții și a studierii Bibliilor primite pe front, unii vrânceni aleg să devină adventiști de ziua a șaptea. Astfel, în anul 1919, în Focșani exista deja o grupă de 20 de credincioși. În anul 1921, Uniunea Română hotărăște achiziționarea unei clădiri în care să funcționeze Institutul Biblic. În incinta imobilului se amenajează și un spațiu în care să se închine adventiștii din Focșani.

În următoarea perioadă, până la al Doilea Război Mondial, numărul membrilor crește ca urmare a mărturisirii credinței personale, a răspândirii literaturii religioase, dar și a activității inimoase a tinerilor. Cu toată opoziția autorităților locale și a măsurilor restrictive, biserica a crescut până la 110 membri, în anul 1962.

Între anii 1963 și 1989, credincioșii din Focșani reușesc să țină aprinsă flacăra credinței, îndeosebi prin intermediul grupelor mici și a activităților de tineret. Odată cu căderea regimului comunist,

evangelizările susținute în anii de după 1990 fac ca biserica să crească de la 120 de membri (în 1989) la 250 de membri (în 1997). O parte dintre aceștia s-au transferat apoi în comunitățile nou-înființate din localitățile de domiciliu.

De-a lungul anilor, credincioșii adventiști din Focșani s-au adunat în imobilele din str. Curtea de Apel, str. Ecaterina Varga, Strada Mare a Unirii, str. Eminescu, str. Nicolae Săveanu, str. Cezar Bolliac, str. Avântului nr. 8, unde se află și în prezent clădirea bisericii.

Astăzi, comunitatea Focșani numără 130 de membri, dintre care unii aparțin grupelor de la Vidra și Vizantea ori au domiciliul în localități din jur: Odobești, Reghiu, Suraia. Căutăm cu toții să ne împărtășim credința la locul de muncă, printre rude, prieteni sau cunoscuți. Dorința noastră este ca Dumnezeu să își încheie lucrarea cât mai curând. Ne rugăm și lucrăm pentru aceasta, având ca ținte înființarea unei librării Sola Scriptura și obținerea unei frecvențe FM pentru Radio Vocea Speranței.

Dumnezeu să-și conducă biserica până în Împărăția Lui!

Cristian Baci, pastor în Conferința Moldova.

Thailanda

Thailanda, sau Regatul Thaiandei, așa cum se numește oficial, este așezată în partea de sud-est a Asiei, între tropice, și este singura țară din zonă care nu a fost niciodată ocupată de europeni. Thailanda are o populație estimată la peste 67 de milioane de locuitori și un teritoriu comparabil cu al Spaniei. Țara s-a numit Siam până în 1939 și mai este cunoscută ca „Țara zâmbetelor”, datorită politeții și ospitalității deosebite a locuitorilor. Deși creștinismul a ajuns aici încă din secolul al XVI-lea, aproape 95% dintre locuitori sunt budiști, 4,5% sunt musulmani și doar 1% creștini. Thailanda este cel mai mare exportator, la nivel mondial, de orez și de cauciuc natural, dar și al doilea producător mondial de hard-discuri.

Primul adventist care a ajuns pe acest teritoriu a fost R. A. Caldwell, care, în 1907, a venit să vândă cărți în Bangkok. Zece ani mai târziu, elevii Școlii misionare din Singapore au reînceput colportajul în oraș și au fost surprinși să găsească aici o grupă care păzea Sabatul. Aceasta a făcut ca în 1919 să se stabilească aici prima Misiune adventistă. Activitatea misionară a fost condusă, la început, de adventiștii chinezi, pentru chinezi, primul etnic thai botezându-se în 1925. Tot atunci s-au

deschis primele două școli misionare și s-a dat un start nou lucrării de publicații. În 1937, s-a inaugurat în Bangkok o mică clinică adventistă, care a devenit ulterior Spitalul Adventist din Bangkok, cea mai mare instituție medicală adventistă din Diviziunea Orientului Îndepărtat.

Astăzi, în Thailanda sunt peste 14 000 de adventiști, organizați în 46 de biserici și 79 de grupe, sunt 80 de pastori și aproape 200 de misionari. Tot din ultimul raport statistic mai aflăm că la Spitalul Adventist din Bangkok vin anual aproape 200 000 de persoane pentru consultații, tratamente sau internări. Dar acesta nu este singurul spital adventist de aici. La Phuket, mai este o clinică adventistă cu 80 de paturi, care tratează anual aproximativ același număr de cazuri în ambulatoriu. Tot în dreptul instituțiilor adventiste mai amintim câteva școli secundare, un colegiu, precum și o fabrică de alimente sănătoase.

Grupele înființate la nivelul întregului teritoriu de pionierii Misiunii Globale, programele medicale și de educație deschid orizonturi de speranță pentru Biserica Adventistă de aici, iar dedicarea și entuziasmul acestor credincioși reprezintă un model pentru biserica din întreaga lume.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

Dregători de spărturi

Responsabilitatea bisericii este de a promova standardele și valorile lui Dumnezeu

Înainte de revenirea lui Isus este prevăzută o re-
așezare a tuturor lucrurilor. Același lucru a fost
emblema misiunii lui Ioan Botezătorul, numit
în profeție Ilie (Matei 17:11). Această așezare din
nou înseamnă practic readucerea standardelor
divine în fața publicului, nevoia de schimbare
spirituală, o restituire completă a vechilor temelii
biblice. Acest lucru s-a întâmplat înainte de pri-
ma venire a lui Isus, prin misiunea lui Ioan, și se
va repeta înainte de a doua venire prin misiunea
unui popor, amintită în Isaia 58:12: „Ai tăi vor zi-
di iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica
din nou temeliiile străbune, vei fi numit Dregător
de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu
putință de locuit.”

Titlul de „dregător de spărturi” descrie misi-
unea creștinilor adevărați. Spărtura în zid permite
intrarea dușmanului sau periclitarea siguranței
celui care trebuie să fie ocrotit. Repararea spăr-
turilor este o responsabilitate personală, așa cum
Daniel amintește în rugăciune despre „dărâmă-
turile noastre”, deși el se afla la o mare distanță
geografică de Ierusalim. „Pleacă urechea, Dum-
nezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la
dărâmăturile noastre și la cetatea peste care este
chemat Numele Tău!” (Daniel 9:18)

Fiecare persoană, familie sau biserică are
dărâmăturile ei. Misiunea noastră este aceea de
a fi dregători de spărturi în zidurile spirituale
care au menirea să ne ocrotească. Sunt multe
explicații pentru existența acestor spărturi. Le-
genda meșterului Manole ne spune că ce zidea
ziua se dărâma noaptea. O biserică are șanse de
supraviețuire când cei care zidesc sunt mai mulți
decât cei care dărâmă. Vom observa câteva do-
menii unde e nevoie să ne asumăm misiunea
amintită mai sus. Vorbirea și faptele noastre sunt
în legătură cu standardele divine, cu relațiile
dintre noi și cu autoritatea lui Isus.

Scăderea standardelor spirituale

„De acolo s-a suit la Betel. Și, pe când mergea
pe drum, niște băiețași au ieșit din cetate și și-au
bătut joc de el. Ei îi ziceau: «Suie-te, pleșuvule!
Suie-te, pleșuvule!» El s-a întors să-i privească și
i-a blestemat în Numele Domnului. Atunci au ieșit

doi urși din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi din
acești copii. De acolo s-a dus pe muntele Carmel,
de unde s-a întors la Samaria” (2 Regi 2:23-25).

Reacția neașteptată a lui Elisei la jignirea
copiilor trezește nedumerire. Ne-am aștepta la
o astfel de reacție din partea lui Ilie, un profet
al focului, un om drastic, dar Elisei era îngădu-
itor. Unde e răbdarea, iertarea, blândețea? Unii
comentatori spun că Dumnezeu l-a inspirat să
blesteme, alții, că Dumnezeu ascultă și rugăciuni
greșite, dar izvorâte dintr-o credință puternică.
Isus i-ar fi spus: „Nu știi de ce duh ești însuflețit.”

Blestemul înseamnă recunoașterea unui diag-
nostic cronic. Pentru acei copii nu mai era har
chiar dacă ar mai fi trăit 1 000 de ani. Există lu-
cruri de care nu trebuie să râzi niciodată, cum ar fi
cele legate de Numele lui Dumnezeu. Deși nu mai
pedepsește la fel de brusc ca atunci, nu înseamnă
că și-a schimbat atitudinea față de aceleași fapte.
A ales să amâne pedeapsa din motive bine înte-
meiate. Care era vina lor? Au luat în râs infirmita-
tea cuiva. „Suie-te” era o aluzie la înălțarea lui Ilie
la cer. În acele familii s-a glumit cu privire la acest
subiect. Copiii asistau la aceste glume și acum s-a
ivit ocazia să glumească pe seama lui Elisei. Este
vorba de un exemplu rău dat de părinți, la care
adăugăm pornirile rele ale copiilor.

„A așezat unul din acești viței la Betel, iar pe ce-
lălalt l-a pus în Dan. Și fapta aceasta a fost un prilej
de păcătuire” (1 Regi 12:29,30). Betelul era Casa lui
Dumnezeu din acel timp. Un singur idol permis a
distrus standardele spirituale ale acestei cetăți. Spi-
ritul vulgar, minciuna și necredința animau Bete-
lul. Un singur idol a fost suficient pentru a scădea
moralitatea și standardele, încât o generație de co-
pii rămâne fără posibilitatea recuperării.

„Dacă așa zice: «Vreau să vorbesc ca ei», iată că
nu așa fi credincios neamului copiilor Tăi” (Psal-
mii 73:15). Aici nu se spune ce trebuie și ce nu
trebuie să vorbim, pentru că sunt lucruri mai im-
portante decât regulile. Limbajul este un semn de
identificare la un grup de oameni. Manifestarea
limbajului într-un scop imoral reprezintă o trăda-
re a poporului lui Dumnezeu. Nu este vorba doar
despre înjurături, ci despre orice vorbire care afec-
tează identitatea de om al lui Dumnezeu.

Relațiile

Atmosfera bisericilor nu e afectată de păcate care fac obiectul disciplinei în comunitate. Relațiile tensionate, cauzate de bârfă, invidie, răutate, împiedică cele mai frumoase planuri, consumă cel mai mult timp. Vorbim despre Marea luptă, dar nu trebuie să ne luptăm unii cu alții.

Sunt produse spărturi în relații și fiecare ar trebui să se vadă ca un dregător de spărturi în acest domeniu. Ce aș putea să fac în această comunitate ca să fie mai bine? De ce să aibă biserica aceste probleme din cauza mea? Condiția ca o biserică să reușească este ca să fie mai mulți oameni care zidesc decât cei care dărâmă.

„Dumnezeu nu este părtinitor” (Faptele 10:34). Părtinirea e cauza multor probleme. Noblețea de caracter se manifestă când recunoști că celălalt are dreptate chiar dacă nu e de partea ta. Observ un mecanism interesant în a justifica purtarea greșită a cuiva: găsesc metehne la toți cei care ar putea să mă mustre: pastor, prezbiter etc. Și, dacă nu te mai mustă nimeni, începi să crezi că ești în regulă. După ce Dumnezeu a vorbit direct cu Balaam, profetul apostat din vechime, singura ființă prin care putea să-l mai mustre a fost o măgăriță. Părtinirea ne aduce în această stare.

Unii cred că, dacă sunt convinși cu privire la un lucru, este de ajuns. Avraam avea convingerea că Dumnezeu îl iubește și că El nu Se schimbă. Când a ascultat de Dumnezeu și a adus jertfă, pe baza convingerii a ascultat sau pe baza călăuzirii personale? De multe ori facem din convingerile noastre totul și, fără să știm, ne situăm într-o poziție opusă față de Dumnezeu. Așa s-a întâmplat cu Petru, care avea niște convingeri bune privitoare la dietă. Însă aceste convingeri au ajuns o problemă în calea misiunii oferite. Evreii aveau convingerea că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Ce poți comenta? Dar, pentru că erau părtinitori, era imposibil să-L vadă în fața lor pe Fiul lui Dumnezeu. Le era imposibil să armonizeze acea convingere cu adevărul din fața lor. Au ajuns să-L respingă pe Isus și au murit cu convingeri corecte, dar pierduți.

Înțelegerea greșită a autorității

Pe vremea comunismului era periculos să te legi de autoritate. Atitudinea respectului formal se regăsea și în biserici. Oamenii mocneau, dar n-aveau ce face. Își doreau libertate și democrație, care au venit în 1989. În timp, oamenii au descoperit că în libertate pot să sfideze autoritatea. Același lucru s-a întâmplat și în biserică, pentru că cei mai mulți merg la pas cu

lumea, nu cu Biblia. Sunt creștini care niciodată nu au înțeles autoritatea lui Dumnezeu. Au respectat-o doar de frică, nu pentru că au înțeles-o. Și, când dispăre frica, acești oameni creează cele mai multe probleme în biserici.

Cei mai mulți sunt de acord că Isus a manifestat o autoritate fără egal. Autoritatea Lui nu era bazată pe forță sau constrângere. Au fost momente de manifestare a puterii fizice la curățirea templului și în Ghetsimani, când a fost prins. Oamenii și-au continuat totuși acțiunile. În societate e nevoie de forță, pentru că sunt oameni care se poartă normal doar de frica autorității. Dar în biserică, va trebui să înțelegem autoritatea lui Dumnezeu pe alte coordonate, pentru că atunci când biserica folosește forța, nu mai e biserică. Biserica înseamnă oamenii care se adună împreună de bunăvoie, atrași de dragostea lui Dumnezeu.

Îi respectăm, de obicei, pe cei care ne induc frică, pe cei care știu să ne pună la punct, ca pe animale la dresaj. Ne lovesc o dată, de două ori, și ne oprim în încercarea noastră de a-i sfida. Și, când în biserică nu ești tratat ca în lume, începi să sfidezi autoritatea ei, considerând asta o slăbiciune. Acest tip de oameni nu vor putea vedea cerul din simplul motiv că acolo oamenii se vor purta frumos fără să fie amenințați. Ei dovedesc că nu au înțeles autoritatea lui Isus, rămânând la nivelul instinctelor. Autoritatea lui Isus a fost aceea a caracterului, a slujirii, a identității unice pe care a trăit-o total. Nu a bătut cu pumnul în masă, nu a pretins. Putea să fie deranjat de Nicodim la miezul nopții, fără să se supere că I s-a deranjat programul. Acest tip de autoritate nu este prețuit în lumea noastră, dar cucerește inima celui care dorește salvarea.

„Ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 14:4). Cei salvați au învățat să asculte de autoritate, să pună deoparte pornirile lor. Au fost cucerii de jertfa Lui și se supun autorității Lui în toate lucrurile. Merită observat că nu sunt mânați de la spate, ci Isus merge înainte, ei Îl urmează fără ca El să stea cu ochii pe ei. La acest tip de autoritate răspunde doar cel convertit.

Prin atitudini neînțelepte, putem produce spărturi în autoritatea bisericii. Neemias, în capitolul 3, descrie rezidirea Ierusalimului, amintind pe nume pe cei care zidesc. Fiecare a zidit în dreptul casei lui. Nu este doar încercarea de a marca numele lor în istorie, ci e avertizarea că doar cei care zidesc rămân în memoria Cerului pentru onoarea lui Dumnezeu și salvarea lor. ■

Ninu Pădure este pastor în Conferința Muntenia.

Sfaturi uitate despre îmbrăcăminte

Au surorile noastre suficient zel și curaj moral să ia loc, fără scuză, pe platforma biblică? În privința aceasta, apostolul a dat cele mai explicite îndrumări: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” (1 Timotei 2:9,10) Prin apostolul Său, Domnul vorbește aici, în mod expres, împotriva purtării bijuteriilor și podoabelor din aur. Fie ca cei care au avut experiență să înțeleagă și să nu abată din cale pe alții în privința aceasta prin exemplul lor. Acel inel de pe degetul vostru poate fi foarte simplu, dar el nu este necesar și, purtându-l, are o influență rea asupra altora.

În mod deosebit, soțiile pastorelor noștri să fie foarte atente să nu se îndepărteze de învățăturile lămurite ale Bibliei cu privire la subiectul îmbrăcăminte. Multe socotesc aceste instrucțiuni prea demodate ca să mai țină seama de ele, dar El, care le-a dat ucenicilor Săi, a înțeles primejdiiile care vin din iubirea de îmbrăcăminte din timpul nostru și ne-a trimis o notă de avertizare. Vom lua noi seama la avertizare și vom fi înțelepți? Extravaganța în îmbrăcăminte este în continuă creștere. Dar sfârșitul nu este aici. Moda este în continuă schimbare și surorile noastre merg pe urmele ei, indiferent de timp sau cheltuială. Pe îmbrăcăminte se cheltuiește o mare sumă de bani, când ar trebui ca ei să fie redați lui Dumnezeu, Dătătorul.

Îmbrăcăminte simplă și cu gust a clasei mai sărace adesea apare în contrast izbitor cu îmbrăcăminte surorilor mai bogate, și această diferență, de multe ori, dă naștere unui simțământ de jenă din partea celor sărace. Unele încearcă să le imite pe surorile mai bogate, împodobind, încrețind și potrivind materiale de o calitate inferioară, ca să se apropie cât mai mult posibil de ele în îmbrăcăminte. Fetele sărace, care primesc numai doi dolari pe săptămână pentru munca lor, vor cheltui fiecare banuț ca să se îmbrace asemenea

celorlalte, care nu sunt obligate să-și câștige traiul muncind. Tinerele acestea n-au nimic de pus în vistieria lui Dumnezeu. Și timpul lor este pe deplin ocupat cu aranjarea îmbrăcăminte, ca hainele lor să fie cât mai la modă, asemenea surorilor lor; și, astfel, ele n-au timp pentru dezvoltarea minții, pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru rugăciunea în taină sau pentru adunarea de rugăciune. Mintea este într-un totuș ocupată cu planuri despre cum să apară așa de bine, ca surorile lor. Pentru a împlini scopul acesta, este sacrificată sănătatea fizică, mentală și morală. Fericirea și favoarea lui Dumnezeu sunt puse pe altarul modei.

Multe nu vor lua parte la serviciul divin din Sabat pentru că îmbrăcăminte lor nu este, ca stil și împodobire, asemenea celei a surorilor lor creștine. Vor ține surorile mele seamă de aceste lucruri așa cum sunt și vor înțelege pe deplin greutatea influențelor asupra altora? Mergând pe o cale interzisă, ele conduc pe altele pe aceeași cale a neascultării și alunecării. Simplitatea creștină este sacrificată pentru împodobirea exterioară. Surorile mele, cum să schimbăm toate acestea? Cum să scăpăm din cursa lui Satana și să rupem lanțurile care ne-au legat în robia modei? Cum să recâștigăm ocaziile pierdute? Cum să aducem puterile noastre la o activitate sănătoasă, viguroasă? Există numai o singură cale, și aceasta este să facem din Biblie regula noastră de viață. Toți trebuie să lucreze serios pentru a face bine altora, a veghea în rugăciune, a lua mult neglijata cruce și a ține seamă de avertismentele și instrucțiunile Celui care a zis: „Dacă voiește cineva să vine după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” ■

Acest articol este preluat din cartea Mărturii pentru biserică, volumul 4, București, Viață și Sănătate, 1999, p. 663.

Ellen White este unul dintre fondatorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventiștii consideră că, de-a lungul celor 70 de ani de activitate, ea a manifestat darul biblic al profeției.

Misiunea universității (III)

O abordare din perspectiva filosofiei creștine a educației

Societatea secularizată a impus un model care face distincție clară între convingerile religioase ale individului și viața cotidiană, distincție propagată inclusiv prin sistemul de învățământ, cu urmări greu de anticipat. Universitatea confesională respinge acest model artificial și își propune să formeze specialiști care să exceleze în domeniul lor de activitate și, în același timp, oameni care să reflecte caracterul divin în viața lor, care să se dedice slujirii lui Dumnezeu și semenilor.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu își are locul cuvenit într-o universitate confesională, Biblia fiind recunoscută drept cel mai înalt standard al adevărului, instrumentul prin care Dumnezeu schimbă vieți și ne conduce către viața veșnică. Formarea spirituală, alături de cea de specialitate, îi face pe tineri să fie cu adevărat pregătiți pentru viață. O asemenea pregătire nu se poate face prin predarea unei anumite materii, ci prin crearea și consolidarea unei legături profunde cu Dumnezeu. Există, în societatea contemporană, prea mulți tineri dezorientați la finalul facultății, cu mintea plină de informații, și totuși incapabili să se integreze pe piața muncii sau în lumea în care trăiesc. Unul dintre cele mai importante daruri pe care o universitate confesională le poate oferi unui student este insuflarea convingerii că Dumnezeu îi conduce viața după un plan înțelept și plin de iubire, convingere care stă la baza curajului de a explora căi noi, în ciuda obstacolelor sau a circumstanțelor descurajante.

Tinerii studenți nu sunt atât de maturi și independenți cum îi consideră societatea, pentru a li se oferi doar informații de specialitate în timpul anilor de studenție. Perioada petrecută pe băncile facultății este una de formare intelectuală, spirituală, chiar și fizică, ce își va pune amprenta pe întreaga existență viitoare. În timp ce universitățile laice neglijează acest aspect, universitatea confesională e chemată să vină în întâmpinarea nevoii de formare și dezvoltare a individului în toate dimensiunile sale și să creeze

cadru pentru ca aceasta să se producă. Tinerii sunt implicați atât în activități intelectuale, cât și în activități spirituale și fizice și există interes pentru promovarea unui stil de viață sănătos. În plus, universitatea confesională este preocupată și de oferirea unui cadru adecvat pentru recreerea studenților. Găsirea celor mai potrivite mijloace de recreere, care să nu facă rabat de la standardele creștine, are un rol foarte important în formarea unui caracter creștin autentic.

Dumnezeu Și-a înzestrat ființele create cu libertate de acțiune, iar universitatea confesională își propune să învețe studenții să gândească liber, independent, dar principal. Societatea contemporană are mare nevoie de tineri cu principii clare, care să își păstreze independența de gândire și acțiune în ciuda oricăror presiuni.

Toate aceste principii conturează o misiune distinctă, specifică a universităților confesionale, care nu va fi niciodată urmărită de universitățile laice, dar de care tinerii și societatea au atât de multă nevoie. Dezvoltând componentele clasice ale misiunii universității – instruirea, cercetarea, serviciile aduse comunității –, universitatea confesională propune o viziune mult mai cuprinzătoare cu privire la semnificația adevăratei educații și poate contribui la clădirea unor caractere care să dureze pentru veșnicie. ■

Lector dr. Roxana Paraschiv este profesoară la Institutul Teologic Adventist.

Între agonie și extaz

– congresele de tineret din anul 2013 –

Din ce în ce mai des este organizat un eveniment care, în urmă cu puțin timp, era o raritate. Mă refer la congresele de tineret. În acest an s-au desfășurat două astfel de congrese. Unul dintre ele, organizat la nivel mondial, s-a ținut în Africa de Sud. Al doilea îi viza pe tinerii din Europa și a avut loc la Novi Sad, în Serbia.

„Isus în orașe”

Congresul mondial a avut ca titlu generic *Jesus in the City* (Isus în orașe). Mesajul congresului a fost construit pe faptul că avem un Mântuitor care nu se limitează la a fi adorat, uimitor, misterios, ci mereu și mereu se coboară pentru a fi în mijlocul oamenilor, lângă ei.

Într-o vreme când discutăm și despre divizibilitatea subcomponentelor neuronului, chipul și prezența lui Dumnezeu se văd tot mai greu.

Ted Wilson, președintele Conferinței Generale, comentând motto-ul evenimentului, pledează pentru convertirea prezenței lui Isus în gesturi, în cuvinte nerostite, în comportamentul de durată.

Mesajele inserate în fiecare devoțional de la sfârșitul zilei au expus diferite fațete ale adevărului universal, acela că Dumnezeu este dragoste. Dacă acest adevăr este înțeles și trăit, atunci faptele și gândurile, judecata și vorbele vor fi cu totul diferite de ceea ce conține creștinismul acum. Până și misiunea ar avea o cu totul altă față, dar și alte

rezultate. Vorbitorul principal a fost cunoscutul predicator David Asscherick.

Pe lângă rapoartele specifice ale diviziunilor, au fost seminare cu o tematică foarte diversă, de la dezvoltare și cunoaștere personală până la misiune și lucruri profund spirituale.

Poate că punctul culminant a fost întâlnirea delegaților la congres cu peste cincisprezece mii de credincioși din Africa de Sud, pe stadionul din Pretoria. După cuvântul președintelui Conferinței Generale și al lui Ben Carson, toți delegații au distribuit în Pretoria aproape 20 000 de exemplare din cartea *Tragedia veacurilor*.

Congresul a fost prefătat de acțiuni sociale și misionare care s-au desfășurat în săptămâna anterioară acestuia. Locul desfășurării acestor proiecte au fost Cape Town și Pretoria. Coordonatorul programelor sociale și misionare a fost fratele Armando Miranda, vicepreședintele Conferinței Generale.

Echipa de coordonare a rugăciunii a inclus-o și pe sora noastră Raluca Ștefan și de fiecare dată la momentele de rugăciune din plen au fost propuse diverse modalități de rugăciune foarte interesante și decente.

Una dintre zile a fost dedicată în totalitate liderilor. În această zi s-a discutat situația din diverse părți ale lumii în ce privește lucrarea pentru tineri și copii; a fost prezentat noul manual al liderilor de tineret, în formă de proiect. La întâlnirea cu liderii, președintele Wilson a

recomandat cu insistență readucerea „modelului” în lucrarea cu cei mici și cu cei tineri. Nu renunțarea la teorie, ci convertirea teoriei în trăire, cu prețul reducerii volumului de informație, va fi aproape singura metodă viabilă în vremea care vine.

Organizatorii au constatat că participanții la Congresul mondial au fost în proporție de peste 80% tineri, adulți și lideri. Prin urmare, una dintre discuțiile administrative a fost cu privire la caracterul următorului congres: să fie ca și până acum, adresat, în general, oricui își dorește să participe, sau doar liderilor, transformându-se astfel într-o ocazie de instruire. Decizia finală va fi luată în comitetul director al Departamentului Tineret de la Conferința Generală. Ceea ce se știe sigur este că următorul Congres mondial va avea loc în 2018, în Europa. Organizator principal va fi Diviziunea Inter-Europeana.

Concluzia Congresului Mondial de Tineret 2013 este aceasta: Isus nu va putea fi prezent în cetate dacă noi Îl ținem ferecat doar în cuvinte. Este provocarea zilei de azi să transformăm prezența Lui în trăire creștină.

Novi Sad: între agonie și extaz

Poate că cea mai cuprinzătoare referire la Congresul Pan-European de la Novi Sad ar intra în folosirea unui semipreparat lingvistic: *între agonie și extaz*.

Pentru a încheia cu extazul, să începem cu agonie. Poate că nicăieri altundeva nu am realizat cât de mult afectează un mic amănunt tot cuprinsul unui program. Deși nu este chiar un mic amănunt, acel ceva numit muzica a deturnat foarte serios spiritul congresului, a reușit să genereze confuzie, întrebări, stupoare. De ce? Pentru că muzica este, sau cel puțin în rețeta actuală a fost, unul dintre ingredientele foarte prezente. Muzica i-a întâmpinat pe participanți, muzica a unit inimile în laudă comună, muzica a pregătit și a susținut momentele de apel și pe cele decizionale. Au fost momente în care a reușit acest

lucru, dar au fost și momente în care obiectivul a fost ratat.

Nu este o noutate acest fel de a amesteca muzica potrivită pentru închinare cu muzica străină de spiritul umilinței și al consacrării. Dar trebuie să recunoaștem că, judecând după declarațiile de intenție și asigurările gazdelor congresului, am crezut că de această dată va fi altfel. Bazându-ne pe asigurări foarte hotărâte, am dat de știre tinerilor din România despre eveniment și, în măsura în care ei au dorit să participe, ca lideri, i-am însoțit; a fost până la urmă un eveniment oficial, organizat de toate cele trei diviziuni europene ale Bisericii Adventiste mondiale.

Dacă regretăm că am participat? Nu. Dacă regretăm unele momente? Da, în special momentele muzicale din afara programului, în care atmosfera spirituală nu mai era pe primul plan.

Ce am putea face? Am putea anatemiza totul. Am putea să ne dezicem cu fățărnicie de organizatori (în fond, noi avem prea puțin de spus în organizarea acestor evenimente la scară mondială sau continentală). Am putea să decidem sabotarea viitoarelor ediții prin neparticipare sau prin campanie de împotrivire. Lista cu „am putea” este foarte lungă, dar, în realitate, opțiunile sunt foarte limitate. Recunoaștem că încă ne frământăm cu întrebarea: Ce modalitate de raportare la astfel de evenimente ar fi cea mai potrivită și mai constructivă.

Ce lecții am învățat

Revenind la conținutul principal al congresului, lista lucrurilor pozitive este chiar mai consistentă decât cea a inconvenientelor sau a motivelor de reacție.

Poate că unul dintre aspectele pozitive ale acestor sesiuni a fost implicarea României și a tinerilor români în diferite puncte. Tinerii din Uniunea Română au arătat valoare și au oferit câte ceva din bogăția darurilor pe care Dumnezeu li le-a dat și le-au pus în slujba Lui. Partea spirituală a congresului, asigurată prin intermediul camerei de rugăciune, a fost slujită de către delegația României și a fost, fără a ne inventa merite, o reușită reală și apreciată de tinerii căutători de relație cu Dumnezeu.

Activitățile de provocare la relaționare și socializare au fost susținute cu aceeași dăruire tot de delegația noastră. Provocările spirituale lansate pentru fiecare zi au fost în responsabilitatea noastră și am reușit să acoperim cu brio această nevoie.

Contribuția delegației României a fost remarcabilă și în cadrul proiectului IMPACT, desfășurat în ziua de vineri.

Evaluând cu sinceritate și cu spirit creștin, trebuie să recunoaștem că mai mult am fost binecuvântați decât am fost dezamăgiți. Dacă ar fi să nu lăsăm pseudonimele de pe internet să tragă concluzii din montaje simpliste sau răuvoitor trunchiate, credem că, prin mai multă precauție și prin întâmpinare constructivă, vom reuși să influențăm conținutul și spiritul edițiilor viitoare.

În legătură cu sesiunile viitoare, s-a luat decizia ca următorul Congres de tineret din Europa să fie în Spania, peste patru ani.

„Puterea Celui Unic”

Tema Congresului European de Tineret a fost motto-ul actual al Departamentului Tineret al Conferinței Generale: *Power of One* (Puterea Celui Unic).

Deși într-o oarecare măsură nesatisfăcător traductibilă, sau cel puțin nu atât de succint, tema a adus în atenția tinerilor importanța manifestării lui Isus Hristos, ca singurul capabil să întoarcă inimile spre Dumnezeu.

Dar expresia-temă a oferit și provocarea valorii personale a fiecărui tânăr în ecuația planului divin. Nimeni nu este în plus; nimeni nu este pe dinafară și cu statut facultativ în arhitectura lui Dumnezeu. El are așteptări și roluri pentru

fiecare în parte. Provocarea la care tinerii au fost expuși cu ocazia congresului este aceasta: Nu te eschiva de la slujire, de la relația directă cu Dumnezeu și de la slujirea nemijlocită pentru ceilalți. Prin mijloace specifice unui astfel de eveniment, chemarea, în esență, este aceea de a nu ne mai sustrage de la răspunderea, dar și de la oportunitățile personale oferite de Mântuitorul.

Privind la noi înșine, nu putem fi decât neputincioși, neînsemnați, timizi și nevaloroși. Dar, în „combinație” cu unicul, singurul, incomparabilul nostru Mântuitor, aceste calități pot deveni puterea noastră. Nu este o obligație, nu este o lozincă și nici o frântură seacă de teorie, ci chiar expresia posibilităților nenumărate pe care Dumnezeu le așază la răscrucea acestor timpuri.

Cine înțelege? Cine răspunde? Cine profită?

Eu și tu; fiecare dintre noi avem contul deschis. Puterea Celui Unic ne este dată.

Concluzie

Dincolo de aspecte geografice sau organizatorice, chiar dincolo de frustrări legate de muzică ori alte neajunsuri, cel mai important lucru pentru un tânăr care a participat la oricare dintre congrese ori a fost acolo cu ajutorul internetului nu este să evalueze și să își dea cu părerea, ci să distingă dintre aceste încercări esențialul. Iar acest esențial nu a fost și nu va fi altul decât că acest Mântuitor al nostru, care este unic și puternic, vrea, Își dorește cu ardoare să locuiască în viața noastră. Nimic altceva nu poate răspunde nevoii de mântuire decât Cel ce a obținut mântuirea și care bate la ușa fiecărei căi de comunicare cu noi, în speranța că vom deschide.

Trimite semnale acustice și optice; impresionează gândul și inima; face minuni de călăuzire și de protecție, cu singurul obiectiv constant: vrea să facă parte din trăirea noastră, din experiența noastră zi de zi. Și El, și noi știm că aceasta este cea mai importantă, dar și cea mai grea dimensiune a creștinismului nostru. Indiferent de interfața pe care organizatorii de evenimente o afișează ori o folosesc pentru a transmite mesajul, fără legătură cu numărul de participanți sau cu pachetul tehnic prezent la eveniment, adevărul final este acesta: Dumnezeu este dragoste. Dragostea care nu va înceta niciodată, dragostea care depășește stiluri, prejudecăți, limite și neputințe umane. Ar fi totul o mare risipă dacă, din cauza unor mai mici sau mai mari neajunsuri, nu am mai vedea chiar pe Cel ce este totul, întotdeauna și în toate. ■

Daniel Chirileanu este directorul Departamentului Tineret din Uniunea de Conferințe.

Acțiunea informativă „Berna”

Istoria adventismului în Transilvania are câteva particularități legate de zona geografică, diversitatea etnică, precum și legăturile cu credincioșii adventiști din străinătate. Dumitru I. Bădescu, în 1960, descrie pe scurt istoricul Conferinței Transilvania de Sud, cu sediul la Sibiu, subliniind necesitatea dezvoltării progresive a personalului clerical în bisericile adventiste, precum și nevoia ca pastorii să cunoască măcar una dintre limbile vorbite de etnicii transilvăneni, pe lângă limba română. Pe teritoriul acestei conferințe erau cei mai mulți credincioși adventiști vorbitori de limbă germană. În Conferința Transilvania de Nord, cu sediul la Cluj, erau cei mai mulți vorbitori de limbă maghiară din Transilvania. Aceștia aveau legături de rudenie și credință cu credincioși adventiști din Ungaria, Germania, Austria sau Elveția, ceea ce, practic, era interzis în regimul comunist. Documentele Securității din perioada aceea dezvăluie modul în care se realiza comunicarea și sprijinul acordat de către adventiștii străini celor din Transilvania.

Dosarul de acțiune informativă de grup, „Berna”, deschis cu avizul lui Nicolae Pleșiță, pe atunci șeful Direcției Regionale a Securității din Cluj, avea ca scop: „Documentarea și curmarea activității dușmănoase duse de cei în cauză și legăturile lor. Stabilirea metodelor și mijloacelor folosite în culegerea de informații. Prevenirea situației în care membrii sectei să fie antrenați la activitate dușmănoasă. Cunoașterea persoanelor din conducerea adventistă care conduc activitatea acestor elemente, documentând astfel activitatea criminală practică și intențiile dușmănoase pentru demascarea completă a acestei activități.”

Prin această operațiune, erau urmărite legăturile unor adventiști, în special din Cluj, cu unele persoane din conducerea Diviziunii Euro-Africa. La această acțiune informativă au colaborat șapte agenți, două puncte de T. O. (tehnică operativă = instalații de recepție și emisie plasate în birouri și locuințe pentru a putea cunoaște și supraveghea convorbirile celor vizați) și au fost

*Biserica
Cluj „Central”*

vizați, alături de alții, în principal, pastorii Moldovan Wilhelm, Reit Ioan și Bauer Ioan. Suspiciunea și acuzațiile tendențioase de subminare de către Biserica Adventistă a autorității statului român și a democrației populare au constituit un laitmotiv al caracterizării adventiștilor din perioada regimului comunist.

Informațiile cu privire la viața și desfășurarea credinței erau culese pe mai multe căi, din care menționez: agenți informatori, ascultarea convorbirilor telefonice, interceptarea corespondenței, verificări „cu țintă” la locul de muncă și altele.

Erori calculate

În 1964, la Cluj, în casa fratelui Reit, a ajuns o tânără, studentă la Medicină, pe numele ei conspirativ „Geta”, agent de informații, recrutată de către organele de Securitate, pentru a oferi informații despre activitatea acestui pionier adventist, precum și alte informații de interes care circulau în casa acestuia. Aici a reușit să rămână destul de mult timp fără să fie deconspirată, împrietenindu-se aparent cu Silvia, soția pastorului Reit Ioan. „Informațiile agentei *Geta*, asupra cărora

apăruseră suspiciuni că sunt provocări ale ei", au fost dovedite ca fiind exagerări și chiar născociri „în scopul obținerii unei locuințe, urând familia Reit și de teamă să nu-i fie pus la îndoială atașamentul ei față de noi, care am trimis-o de două ori în R. P. Ungară, a recurs la provocări grosolane." Călătoria în străinătate presupunea

cheltuieli, fiind subvenționată parțial și de către organele Securității din Cluj.

Din notele informative redactate de aceasta, „rezultă că persoanele urmărite se ocupă cu culegerea și transmiterea de informații cu caracter politic, economic și militar, precum și cu organizarea de grupări contrarevoluționare împotriva statului nostru". De asemenea, Geta menționează primirea periodică a unor bani din Elveția și Ungaria, înmânați printr-un intermediar maghiar, destinați mai ales unor pastori pensionari sau acțiuni ale Bisericii Adventiste. Potrivit documentelor CNSAS, persoana de legătură dintre Diviziune și conducerea Conferinței din Cluj era Csiki Zsigmond, un cetățean maghiar din Budapesta. Din dorința de a oferi informații cât mai consistente și substanțiale, Geta a exagerat foarte mult, ceea ce a trezit suspiciunea celor care o recrutaseră în serviciul lor.

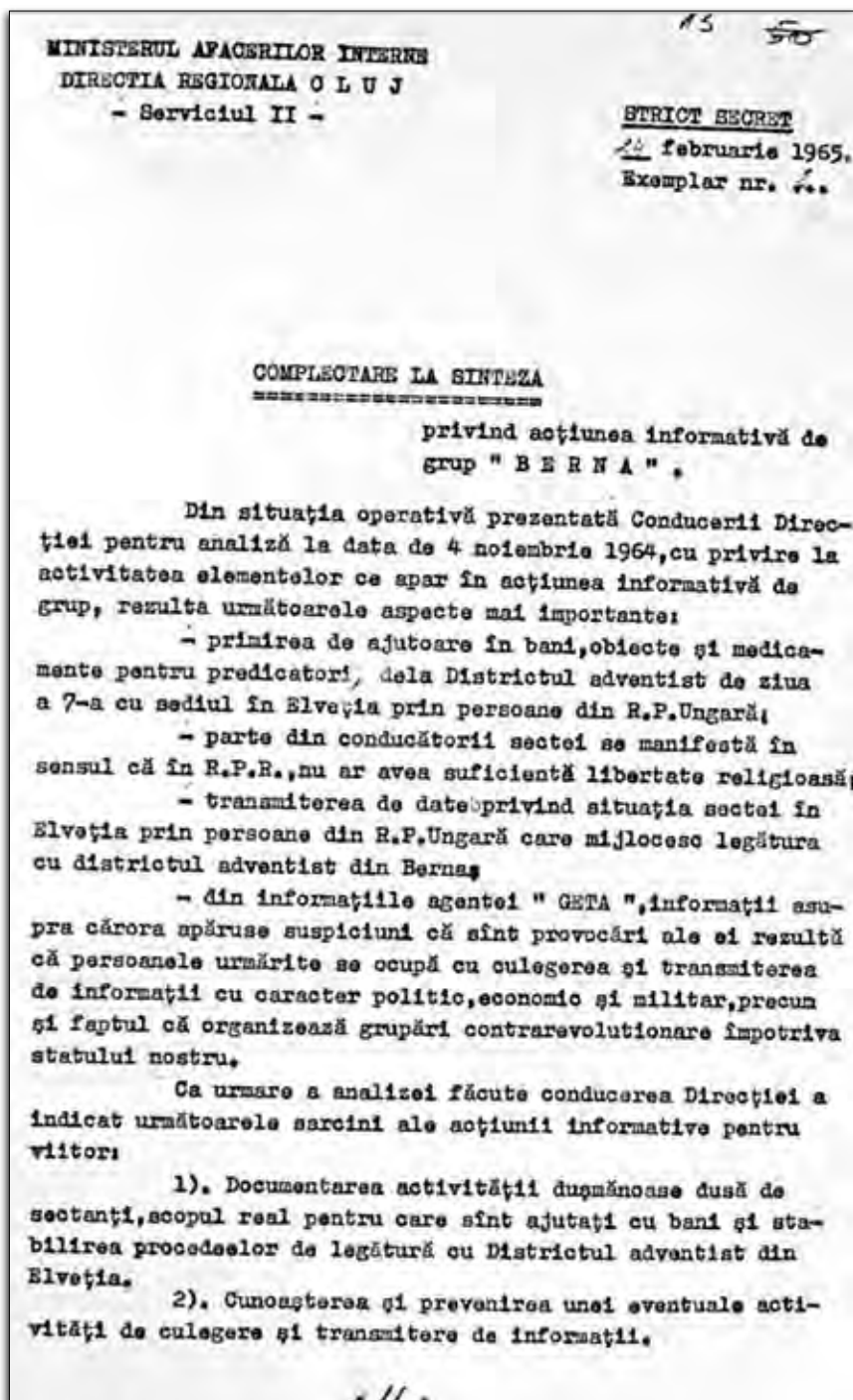
Printre altele, a menționat că: „Reit Silvia a primit bani pentru a aduna, ea și predicatorii adventiști urmăriți în acțiune, informații cu caracter politic, militar și economic." Vorbea, de asemenea, despre Pénzes Ana, care s-ar fi interesat de manevrele militare din Dobrogea.

„Cu ocazia plecării în R. P. Ungară pentru a doua oară, în vara anului 1964, Geta a întocmit o scrisoare cifrată, care conținea probleme grave de activitate dușmănoasă organizată și ne-a predat-o ca fiind din partea lui Csiki Zsigmond și Pénzes Ana din Budapesta, pentru Reit Ioan din Cluj. Demascarea acesteia, reanchetarea și apoi discreditarea au devenit sarcini trasate de comandantul Biroului Securității din Cluj. „Agentul a recunoscut aceste probleme, calificându-se singură ca „nemernică și pasibilă de cele mai drastice pedepse" că ne-a indus în eroare. Aceste probleme sunt confirmate, în afară de declarațiile făcute de agentă, și de alți agenți și de cele două surse T. O. pe care le-am avut..."

Am menționat acest fapt pentru a atrage atenția asupra evaluării atente și corecte a realității și a adevărului cu privire la informațiile conținute de documentele Securității.

Tehnica operativă

Modalitatea de a culege informații cu ajutorul tehnicii operative (T. O.) era mult mai sigură și directă, interpretarea acestora fiind influențată de obiectivitatea celor care le recepționau. Instalarea acesteia presupunea pătrunderea în locuința sau biroul celor vizați, fără ca aceștia să fie informați despre acest lucru. Astfel au fost

cunoscute planurile unor tranzacții imobiliare, schimb de valută, planuri de călătorie, convorbiri telefonice cu diverse persoane din străinătate și aspirații ale conducătorilor credincioșilor adventiști privitoare la libertatea religioasă, atât de propagată de către autorități. Este menționată afirmația fratelui Reit care, conștient de acest lucru, spunea că „libertatea se câștigă, nu se așteaptă”.

Trebuie remarcată și evidențierea unor aspecte pozitive în dreptul adventiștilor urmăriți. „În general, niciuna din persoanele urmărite nu au făcut afirmații dușmănoase directe împotriva regimului din R. P. R., dogmele religioase interzicându-le să vorbească urât sau să înjure. Duc o viață relativ liniștită, nu beau, nu fumează și se abțin de a apărea în localuri de distracție publică. Aceste date sunt confirmate de toți agenții care lucrează în acțiune, în număr de 7, și sursele T. O.”

Speranțe și perspective

În situația în care regimul comunist controla și sectorul financiar al Bisericii Adventiste, limitând atât inițiativele de reparații și construcții ale noilor case de rugăciune, cât și angajările de personal clerical și administrativ, adventiștii din afara țării încercau să ajute lucrarea din România pe căile pe care le aveau la dispoziție. Maniera discretă de ajutor facilita și unele acțiuni necinstite, prin care sumele donate nu mai ajungeau la destinația stabilită. În contextul strategiei de limitare a activităților religioase a adventiștilor, conform căreia până și botezurile trebuiau avizate, iar Adunările electivă erau spații de manevră pentru a impune persoane agreeate de autorități, perspectivele lucrării Bisericii Adventiste nu erau promițătoare.

Și totuși erau câteva semnale care lăsaus o speranță cu privire la libertatea atât de dorită, de trăire a credinței.

„Persoanele urmărite în acțiunea informativă, și în special Reit Ioan și Bauer Ioan, își mai pun mari speranțe într-o rezoluție a ONU, care prevede libertăți religioase indiferent de naționalitate și culoare. În această direcție, așteaptă ca statul român să ia măsuri de acordare de drepturi religioase mai multe.”

Grup de pastori

În același document, sunt remarcate unele atitudini de pasivitate sau lipsă de coordonare unitară a acțiunilor Securității față de activitatea religioasă a adventiștilor.

„Cu toate insistențele noastre și cu toate materialele trimise la M.A.I., la Direcțiile Regionale Mureș Autonomă Maghiară, Crișana și Maramureș, nu s-au luat măsuri de urmărire a persoanelor din conducerea sectei sau din R. P. Ungară, când au venit pe teritoriul acestor Direcții. Direcțiile M.A.I., Direcția Mureș Autonomă Maghiară și Maramureș ne-au răspuns la unele cereri de verificare a unor persoane și atât.”

Concluzia raportului, în cele din urmă, este una obiectivă și nu conține acuzații concrete la adresa credincioșilor Bisericii Adventiste.

„Din datele obținute, nu rezultă că cei în cauză duc o activitate potrivnică regimului, decât prin aceea că își manifestă nemulțumirea că «nu au suficiente libertăți religioase».”

Privind în urmă, cu atenție, dincolo de elementele caracteristice unui regim represiv care căuta cu orice preț ca, în final, să desființeze, alături de alte biserici, și Biserica Adventistă, în ciuda multor piedici, șantaj, interdicții și chiar condamnări, vedem în mod discret mâna puternică a lui Dumnezeu, care ne-a ajutat să avem o biserică frumoasă, credincioasă și activă. Astăzi, în condițiile unei libertăți incomparabile cu cea de atunci, ar trebui să strălucească și mai mult în adevăr și mărturisire a iubirii lui Dumnezeu. ■

Iosif Suci este pastor în Conferința Transilvania de Sud.

Semnele timpului

Ce poate face o revistă de contact pentru biserica ta?

Ah, revista *Semnele timpului*! O știu de la prietenii mei, adventiști.” Acestea au fost primele cuvinte pe care le-a auzit o echipă de colportori de la un bărbat aflat la a doua tinerețe, care petrecuse o vreme bună lângă standul lor, uitându-se la cărți. Din vorbă în vorbă, bărbatul le-a dezvăluit că „a fost profesor, dar că acum este primarul unei localități din județul Timiș”. Primește revista în fiecare lună și o citește aproape în întregime.

La fel face și Andreea, studentă la Academia de Studii Economice din București, care spune că, pentru ea, *Semnele timpului* este „o mini-enciclopedie lunară”. Tânăra de doar 20 de ani e foarte sigură pe ea când afirmă că „apreciază foarte mult subiectele de actualitate, pentru că sunt foarte bine dezbătute și urmăresc obiectivitatea”. Andreea ne-a povestit că a folosit revista ca material de pornire pentru un proiect la facultate. Fiindcă lucra în echipă, a făcut ca articolul care a inspirat-o să circule pe la toți colegii ei și, împreună, au creat un scurt documentar pe subiectul articolului.

Robert încă nu este la facultate, însă a luat și el revista la școală. Mama lui o primise de la o misiонерă și, astfel, a ajuns s-o citească și el. I-a plăcut unul dintre subiecte și l-a folosit într-o compunere pe care o avea de scris. Povestea apoi că profesoara de română, sesizând o „influență” străină în compunerea lui Robert, l-a întrebat de unde s-a inspirat. I-a arătat revista și, după ce a evaluat-o, profesoara a dorit s-o împrumute pentru a o citi.

O carte de vizită în mediul secular

Astfel de reacții ajung la noi prin intermediul colportorilor, cei care vând revista direct publicului ei principal: persoanele neadventiste. Relatările colportorilor ne încurajează să credem că revista continuă să fie o carte de vizită prin care Biserica Adventistă poate fi prezentată demn și folositor unor oameni care ar fi reticenți la alt tip de contact cu adventiștii. Lucrul acesta ne-a fost confirmat, de exemplu, de relatările unui colportor care spunea că niciuna dintre persoanele contactate prin programul „Abonamente pentru

autoritățile publice” nu a respins oferta de a primi lună de lună revista.

Echipa *ST* continuă să creadă și să investească în dezvoltarea potențialului revistei de a reprezenta elocvent filosofia de viață pe care adventiștii au găsit-o în Biblie. Primim, totodată, confirmări motivatoare și din segmentul online. Una dintre ele ar fi aceea că, luna aceasta, site-ul *semneletimpului.ro* a depășit pragul de 1 000 000 de vizitatori unici, după ce în anul care a trecut, numărul de vizitatori a crescut continuu timp de zece luni. Din februarie 2010, de când s-a lansat site-ul, comunitatea cititorilor s-a cristalizat într-un grup care a crescut de la lună la lună. *Semnele timpului* se bucură în prezent de votul apreciativ a circa 15 000 de oameni pe rețeaua socială online Facebook.

Un loc de întâlnire

Proiectul *Semnele timpului* (revistă, site, colecție de carte) activează ca instrument de contact, menit să invite publicul nereligios să sondeze dimensiunea religioasă a vieții, dar și să abordeze actualitatea din perspectivă creștină. Având ca țintă să ofere cititorilor săi argumente reale și convingătoare în favoarea credinței în Dumnezeu și în Biblie, *Semnele timpului* va încheia anul cu trei noi oferte editoriale pentru cititorii săi: cartea *Origini*, scrisă de Ariel Roth, cartea *Viața fără limite*, semnată de Clifford Goldstein și o ediție *ST* de colecție, inspirată de pildele Domnului Isus. Cartea *Origini* cuprinde, în cele peste 500 de pagini, o apologie credibilă și serios documentată a credinței într-un Dumnezeu creator. În *Viața fără limite*, Goldstein realizează un demers excepțional, o combinație unică a informațiilor științifice cu teologia mântuirii, într-o carte rafinată, dar ușor de citit, o carte misionară dedicată oamenilor care nu se feresc nici măcar de cele mai grele întrebări. Creată special pentru misiune va fi și ediția *ST* de colecție, care va răspunde la zece întrebări fundamentale cu care fiecare om postmodern s-a întâlnit cel puțin o dată în viață. Autorii vor folosi ca sursă inspirată cuvintele Domnului Isus, iar pentru a respecta atmosfera

Revista *Semnele timpului*, ediția noiembrie 2013

„Și oamenii n-aprind lumina
ca s-o pună sub obroc.”
(Matei 5:15)

creată de pildele lui Isus, zeci de istorii reale de viață vor ilustra, într-o manieră mișcătoare, ideile centrale ale articolelor din această ediție.

Perspective în mediul adventist internațional

Anul acesta, *Semnele timpului* România a luat, pentru prima dată, contact cu publicul din străinătate. Ediția specială *Miturile care ne schimbă viața* a beneficiat de o reeditare în limba engleză, ceea ce a deschis revista mai întâi publicului prezent la Convenția Interdepartamentală a Diviziunii Inter-Europene, care a avut loc la Rimini (Italia), în luna martie. În acea ocazie, vicepreședintele Conferinței Generale, Ella Simmons, spunea că, din poziția sa de membru în board-ul revistei adventiste interuniversitare *Dialogue*, ar vrea ca această revistă să preia articole din *Semnele timpului*. Am prețuit în mod deosebit reacțiile celor din branșă, cum a fost cea a redactorului-șef al revistelor *Adventist Review* și *Adventist World*, Bill Knot, care a prezentat participanților la Convenție evaluarea sa detaliată asupra revistei, apreciind că aceasta a atins un nivel foarte înalt de calitate și este „exact așa cum ar trebui să fie o revistă dedicată misiunii pentru persoanele secularizate”.

Ulterior, prezentat și la Convenția Editorilor Adventiști, care a avut loc în septembrie, la Belgrad (Serbia), proiectul *Semnele timpului* România a primit feedbackul pozitiv al liderilor de la Conferința Generală și din cele trei Diviziuni reprezentate (Inter-Europeana, Trans-Europeana și Euro-Asia). Directorul asociat al Departamentului Publicații al Conferinței Generale, Wilmar Hirle, consideră că modul în care *Semnele timpului* caută să familiarizeze publicul se-

cular cu specificul gândirii adventiste trebuie să intre și în atenția celorlalte edituri adventiste.

O resursă și o interfață

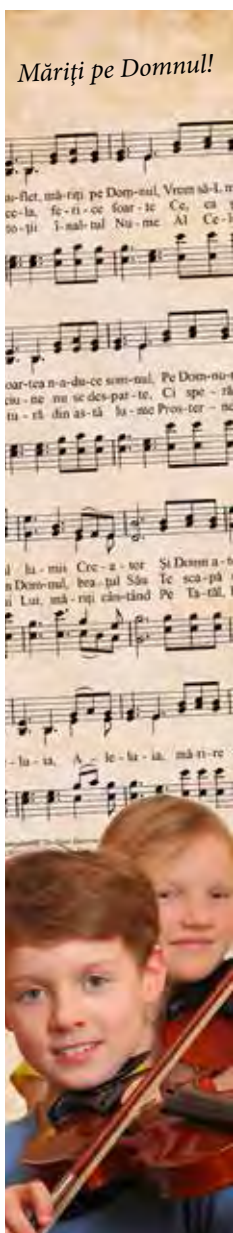
Așadar, bilanțul acestei toamne aduce revistei *Semnele timpului* deopotrivă motive de încurajare, dar și provocări. Despre acestea din urmă, redactorul-șef Norel Iacob spune că „ele pot fi analizate pe larg sau pe scurt. Pe larg, am putea să vorbim despre nevoia continuă de oameni pasionați de scris, de cercetare serioasă și de misiune, despre nevoia de a rămâne mereu relevanți sau despre toate provocările administrative ale unui asemenea proiect. Pe scurt însă, ne preocupă cea mai importantă provocare: Avem nevoie de Duhul Sfânt care să ne conducă viețile, să ne deschidă ochii și mintea, să ne atingă inimile pentru ca articolele noastre să poarte pecetea lui Dumnezeu. Credem că aici este prima noastră luptă și cea mai importantă alegere. Și prima noastră țintă trebuie să fie să nu pierdem această luptă. Celelalte lucruri se vor rezolva cu timpul, ne va ajuta Dumnezeu să găsim soluții”.

Probabil că ceea ce rezumă cel mai bine utilitatea unei reviste adventiste ca *Semnele timpului* este caracterul ei dublu de resursă și interfață. Resursă pentru că, prin toate mijloacele ei de comunicare (revista tipărită, site, cărți, analize TV), reușește să transmită un volum variat de informație selectată după principiile Bisericii Adventiste. Și interfață pentru că dorește să traducă și să ofere aceste informații publicului secular, lărgind sfera de influență a bisericii. Scopul pentru care proiectul *Semnele timpului* există este să demonstreze că valorile Bisericii Adventiste sunt atât de relevante pentru prezent, încât ar fi o nedreptate ca biserica să le țină doar pentru membrii ei. ■

Alina Kartman este redactor la revista *Semnele timpului*.

Muzica din biserică ta – încă o lumină nouă?

Trăim astăzi, poate mai mult ca niciodată, într-o perioadă de o profundă confuzie cu privire la repertoriul care ar trebui cântat în biserică. Aceasta vine pe de o parte din cauza ignoranței sau nepăsării, iar pe de altă parte ca neputință de a argumenta, folosind criterii extrem de obiective, un domeniu atât de imaterial cum este muzica.

Încercarea de a stăvili un val din ce în ce mai mare de argumente, precum *„așa este cultura lor sau mai bine o muzică ușoară cântată din inimă decât o formă rece, lipsită de viață, sau inevitabilul dar aceasta ce mai are că este foarte liniștită, iar cuvintele sunt cu totul inspirate*, este aproape sortită eșecului, etichetată ca formalism și viziune îngustă.

În balanță cu plăcerea senzuală, extazul sentimentului religios sau manipularea sentimentală pe care le aduc muzicile *noi*, închinarea prin muzica sacră a unui coral, precum „Plecați-vă lui Dumnezeu”, ar putea fi socotită drept *învechită* și oricum abandonată.

Problema cea mai mare, dincolo de *avantajul* că muzica de divertisment¹ cântată în biserici este antrenantă, stârnește emoțiile și stoarce lacrimile unei mase de închinători, este aceea că închinarea în aparență adusă lui Dumnezeu devine un mare fals și o dezastruoasă înșelăciune care a cuprins deja majoritatea formelor de manifestare din bisericile creștine contemporane.

Închinare, nu manipulare

Nu trebuie uitat că muzica nu depinde sub nicio formă de text pentru a te induce în trăirea acelor stări pentru care ea a fost gândită și creată. Indiferent dacă recunoaștem sau dacă măcar conștientizăm aceasta, se poate ca ceea ce ne face să credem că este cea mai sinceră închinare să fie, de fapt, datorită unui fundal *new age*, peste

care se recită o poezie, sau datorită unei muzici care a fost creată intenționat, senzuală. Asceza închinării nu ne face mai reci, ci, dimpotrivă, mai credibili, deoarece Dumnezeu rămâne Persoana căreia ne închinăm cu o minte limpede și o inimă caldă. Când mintea închinătorului este *amețită* de exacerbarea sentimentului religios, El dispăre din centru și cântăm manipulați, orbecăind pe cărările pe unde muzica ne poartă, prin senzualitate, prin sentimentul puterii, al înălțării emoționale, într-o exaltare care nu are nimic în comun nici măcar cu textul pe care îl poartă. Cred cu toată fermitatea că aceasta reprezintă, poate, cea mai abilă armă a vrăjmașului de a lovi în închinare, creând confuzie și o aparentă spiritualitate.

Efectele muzicii

Foarte mulți muzicieni ar putea delimita după criterii extrem de obiective muzica sacră de cea senzuală, ba mai mult, fiecare din noi, fără nicio cunoștință de specialitate muzicală, putem discerne, folosind pentru muzica din biserică, precum și cea laică, principiul Domnului: „După roadele lor îi veți cunoaște.” De ce vedem atâtea frizuri extravagante, de pildă, fără a mai continua lista, nu cumva copiii noștri seamănă tot mai mult cu cei care *le cântă*? De ce avem doar o formă de evlavie, dar fără putere, poate pentru că ne lipsește consacrarea sinceră și închinarea fără *E-uri*, fără amețeli pe post de *drog spiritual*...

Închinarea a devenit tot mai mult o formă de spectacol, repetițiile de cor, chiar și așa rare cum sunt, au devenit ocazii perfecte pentru bârfit, pentru etalare, neînțelegerile dintre coriști rupând adesea bruma de pace pe care o aducea muzica corală și pregătea inimile pentru serviciul divin. La celălalt capăt, sunt cei care consideră că au descoperit *sita miraculoasă* prin care putem discerne muzica bună de cea *ne-bună*, uitând prea adesea că firea din noi poate naște cele mai subtile forme de etalare și de plăcere care nu au de-a face deloc cu simplitatea actului

¹ Numim astfel, cu titlu generic, toate genurile muzicale folosite în divertisment și care, odată cu secolul al XX-lea, în special, au fost *transferate* în context creștin sacru prin înlocuirea textului original cu unul religios.

de închinare. Unii, poate mai *timizi*, scot la iveală roade ale firii la nivelul armoniei sau la nivel melodic-ritmic, cei mai *curajoși* găsesc accente subtile ale firii la nivelul ritmului muzical, argumentând că *și psalmii ne îndeamnă să cântăm cu tobele*, ignorând total că, în proporție covârșitoare, muzica la care încă mai putem avea acces nu este mai veche de cinci sute de ani și că atât instrumentele din vremea lui David, cât și funcția acestora nu au nimic în comun cu percuția contemporană utilizată în muzica ușoară. Aceste roade vor apărea atâta timp cât inimile sunt încă neconvertite. Numai iubirea lui Dumnezeu poate schimba inimile, obiceiurile și patimile, inclusiv muzicale, ale tuturor.

Pentru o vreme ca aceasta

Pentru o vreme ca aceasta este nevoie mai mult ca oricând de *mai mari cântăreți*, nu genii, oameni absolut normali care nu doar că pot sluji în domeniul muzical, ci și vor să o facă. Este nevoie de dirijori și compozitori care vor să se implice cât de bine pot, care să își asume responsabilitatea pentru orice formă de manifestare muzicală din biserica lor, care să se ocupe atât de o cenzură, cât și de o atentă îngrijire de partituri. Nu la critică suntem chemați sau să ne transformăm toți în apărători ai muzicii preclasice, uitând că, în majoritate, aceasta era alcătuită din dansuri populare și că acestea reprezentau forma uzuală de *distracție* a societății elevate a secolelor XVI-XVII.

De ce nu mai avem o mișcare corală? Nu pentru că astăzi au dispărut toți muzicienii sau pentru că cei în stare să formeze și să conducă un cor de amatori dintr-odată nu mai sunt, ci din cauza unei realități extrem de dureroase: muzica sub toate aspectele ei de manifestare arată precis, ca un fin barometru, preocupările și sinceritatea celor care o cântă. Respect profund pe oricine face cu pasiune muzică, admir și prețuiesc muzica interpretată solistic, însă, dacă în biserica ta, preponderent, cântă numai soliști și numai grupuri ce reprezintă în mod obiectiv o elită, în detrimentul cântării corale omofone ori a celei congregaționale la unison, atunci ne vom priva de cel mai puternic mijloc de a-i ține pe tineri la un loc, dându-le un rost și un rol în serviciul divin, prin participarea la corul comunității, iar din închinarea colectivă va dispărea cel mai important lucru – participarea personală a fiecăruia.

Veghetori care nu mai veghează

De prea multe ori, cei care sunt chemați ca veghetori nu au nicio atitudine față de muzica ușoară la care participă, dimpotrivă, ei înșiși promovând-o și ridicând-o la cel mai înalt nivel de religiozitate, amintind în mod regretabil de Aaron și vițelul de aur. Acum este vremea în care dirijorii sunt chemați să nu facă *afaceri* cu partituri și nici măcar să nu se prevaleze de vreun drept posesiv asupra cântărilor Domnului. Acum este vremea să cântăm mai mult în familiile noastre și vor dispărea cuvintele de ceartă; acum este vremea în care închinarea să nu mai aibă nimic în comun cu spectacolul, o vreme pentru care tu ești chemat să dai *un ton potrivit*.

Încă o nouă lumină? ... Sau: este *lumină* ca lucrurile *de obicei* să fie puse drept sacre, împărțite în cel mai *fericit* caz în cântări sacre de Sabat și cele *sfinte* de după apus? Este *lumină* confuzia aceasta cu privire la muzica pe care o cântă noii *trubaduri*, ridicându-și mâinile, închizând ochii, strigând finaluri apoteotice, totul într-o formă de spectacol, de teatru și de etalare personală a religiozității și a ferventei lor *trairi*?

La început nu a fost așa. Întrebați bătrânii pe care încă îi mai avem! De dalba lor înțelepciune ni se vor roși obraji, pentru că acum apărăm cu o aprigă înverșunare, chiar considerăm o virtute, și luptăm pentru ce ne place, fără a mai judeca de unde vine aceasta și fără a băga de seamă unde ne duce ea. ■

Mihai Bejinariu are un doctorat în muzică, este profesor la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” și asistent universitar la Universitatea de Muzică din București.

Slujire de cel mai înalt grad

Lucrarea de colportaj, condusă în mod corespunzător, este o lucrare misionară de cel mai înalt grad.

(Ellen White)

Am fost întotdeauna fascinat de experiențele descrise în cartea intitulată *La drumuri și la garduri*. Chiar și acum mă gândesc cu admirație la acei oameni simpli, de mare caracter, noblețe și curaj, cu niște serviete din piele vechi și uzate, pline cu cărți, străbătând pe jos drumuri prăfuite de țară, mâncând ce găseau și dormind pe unde-i prindea noaptea. Ce i-a motivat să meargă înainte prin atâtea greutăți? De ce este atât de fascinant să citești asemenea istorii?... Cred că răspunsul este următorul: Ei îndeplineau o lucrare „de cel mai înalt grad”.

O lucrare sinonimă cu cea simbolizată de pildele din evanghelii cu comoara ascunsă, oaia pierdută sau fiul risipitor. Sinonimă cu marea operă realizată de Solomon la începutul domniei lui.

O casă „mare și măreață”

După ce și-a organizat cei 153 600 de oameni, Solomon a trimis o delegație la Hiram, împăratul Tirului, cu următorul mesaj:

„Iată, eu înalț o casă Numelui Domnului, Dumnezeului meu... Trimite-mi dar un om iscusit... care să lucreze cu meșterii iscușiți care sunt la mine. ... Trimite-mi din Liban și lemn de cedru, chiparos și santal ... *Căci casa pe care o voi zidi va fi mare și măreață*” (2 Cronici 2:4.7-9).

Măreția unei lucrări derivă din măreția celui căruiua îi este închinată. Și Solomon a ținut să accentueze în mod hotărât: „Casa pe care o voi zidi trebuie să fie mare, căci Dumnezeul nostru este mai mare decât toți dumnezeii” (vers. 5).

Și împăratul Solomon a realizat într-adevăr o lucrare „de cel mai înalt grad.”

„Fă ceva important!”

Cred că pe toți ne încercă aceleași sentimente de admirație și respect când citim în istoria Bisericii Adventiste despre devotamentul și perseverența pionierilor în lucrarea de colportaj din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, cu toate vitregiile vremii, a condițiilor grele din acea perioadă. Gențile în care purtau cărțile probabil nu se deosebeau prea mult de servietele folosite de colportorii români prin anii '30-'40 ai secolului trecut.

Dar să venim puțin mai aproape. Desigur, pe lângă geanta cu cărți, a mai apărut videoproietorul, aparate pentru teste medicale, seminare medicale și educative, standuri de sănătate – adevărate „mini ambasade” ale cerului – care sunt amplasate în orașe, stațiuni, pe litoral..., peste tot.

Astfel, ajungem la unele categorii de oameni la care, prin alte metode, nu poți să ajungi. Cred că Dumnezeu a avut în vedere zilele noastre când a spus despre colportaj că este *o lucrare misionară de cel mai înalt grad*. Este foarte important să luăm în serios ce spune El, pentru că asta este tot ce contează – să știi că ești în planul Său, că faci ceea ce este mai important.

La începutul activității mele în lucrarea de colportaj, prin 1995, în timp ce lucram într-un oraș, am intrat la o familie unde era venit în vizită un domn. După ce am terminat prezentarea, acel domn m-a privit cu un aer de superioritate și mi-a zis: „Domnule, să știi că eu am făcut sport de performanță la viața mea, sunt antrenor de fotbal și am antrenat multe echipe importante. Știi ceva? Te văd om capabil și bine pregătit, fă și dumneata ceva important în viață!” I-am mulțumit zâmbitor și am plecat bucuros cu următorul gând în mintea mea: *Dacă sunt om capabil și dacă trebuie să fac ceva important în viață, asta voi face!*

Am văzut undeva o imagine cu un om căzut pe jos și un altul trăgând de el să-l ridice. Sub imagine erau scrise următoarele cuvinte: „Niciodată nu privi spre semenul tău în jos, decât atunci când vrei să-l ajuți să se ridice.” Privind acest tablou, mi-a venit în minte o scenă petrecută cu câțiva ani în urmă:

Eram în acțiune cu un grup de colegi într-un oraș „european” din centrul țării noastre. Mergând prin oraș, am văzut că e ceva pe trotuar, mai în față, și toată lumea ocolea pășind alături pe șosea și trecând mai departe. Când am ajuns acolo, era un om căzut jos în stare de inconștiență. Era iarnă, ger, iar eu am început repede să-l mișc puțin să văd ce e cu el și am sunat după ambulanță. De data asta s-au oprit câțiva trecători, chiar și o patrulă de jandarmi, făcând următoarea remarcă: „Lasă-l, domnule, că e un om de nimic de pe-aici, nu merită să-ți pierzi timpul cu el, dă-l încolo!” În timp ce-l lua ambulanța, mă gândeam că este și el un copil rățacit al lui Dumnezeu, ca oricare dintre noi. Pretutindeni sunt oameni care au nevoie să fie ajutați să se ridice.

Până când?...

După intrarea în lucrarea de colportaj, văzând cât de minunat este, speram să mai țină puțin harul lui Dumnezeu pentru lume și îndrăzneam să visez că voi ajunge să lucrez trei, patru sau poate chiar cinci ani! Uaaau, cinci ani?! Cel mult la atât mă gândeam, dar lucrarea a fost mare – mult mai mare decât credința mea.

Au trecut peste 18 ani, cu binecuvântări și experiențe speciale. Să vezi oameni răspunzând harului lui Dumnezeu este cea mai mare răsplată pentru un slujitor al Evangheliei.

În luna august, am lucrat în Constanța trei săptămâni în proiectul *Student Valdenz*. Într-o zi, din cauza unor împrejurări, a trebuit să amplasăm

standul într-un loc mai izolat, unde circula foarte puțină lume. Am zis: „Doamne, Tu știi de ce a trebuit să venim aici azi, așteptăm să vedem și noi.” N-a trecut mult și am văzut... A venit o doamnă de 35 de ani, care avea probleme serioase cu greutatea, tensiunea arterială, grăsimea din organism etc. Mi-a zis că, sincer, vrea să facă schimbări serioase în viața ei, dar a încercat multe metode și nu știe ce să mai facă. Atunci i-am

prezentat cele mai importante cărți în domeniu și i-am indicat soluția. M-a întrebat dacă știu pe cineva care să fi obținut rezultate cu ajutorul acestor cărți. „Da, doamnă, știu mai multe persoane, una este chiar în fața d-voastră. Eu însumi am beneficiat de principiile cuprinse în aceste cărți, reușind să readuc greutatea corporală, precum și ceilalți parametri în limite normale.” Atunci doamna mi-a zis: „Domnule, voi cumpăra aceste cărți dacă faceți ceva pentru mine: să vă rugați la Dumnezeu ca să pot reuși.” Uimit, i-am promis că mă voi ruga pentru ea zilnic și am întrebat-o ce religie are. Era de religie musulmană, din Turcia. Am continuat discuția pe tema rugăciunii, a nemuririi sufletului și a predestinației; avea multe întrebări. I-am oferit cartea *Tragedia veacurilor*, pe care a acceptat-o cu bucurie, promițând că o citește și m-a rugat să-mi scriu numele pe carte ca să se roage și ea pentru mine, insistând să mă rog pentru ea pe nume și să-mi notez numele ei în carnețel. A trecut cam o oră și, deodată, și-a amintit că familia ei o așteaptă. A luat-o la fugă strângând cărțile la piept și strigându-mi încă o dată din mers să nu uit să mă rog pentru ea, dar... pe nume!

Am știut atunci cu exactitate de ce a trebuit să stăm în acea zi în locul acela liniștit.

Nu întâmplător scrie Ellen White că lucrarea de colportaj „este o lucrare misionară de cel mai înalt grad”. Aici e locul unde întâlnești situații unice, oameni minunați și experiențe deosebite cu Dumnezeu.

A fi conlucrător cu El este o favoare excepțională și nemerită, care ne este oferită în dar. Dacă simți că oferta aceasta este și pentru tine, acceptă provocarea! Nu refuza, nu amâna, pune-L la încercare și vei vedea cât de minunat este să fii slujitor... **de cel mai înalt grad!** ■

Iacob Cătinean este prim-colportor în Conferința Transilvania de Sud.

Pregătirea pentru războiul de la Armaghedon

După recapitularea istoriei erei creștine prin intermediul celor șapte biserici, sigilii și trâmbițe, am văzut amplitudinea conflictului dintre Hristos și Satana, de la originile lui și până la încheiere, între capitolele 12–14. Începând cu capitolul 15 și până la capătul ei, Apocalipsa nu mai are în vedere istoria, ci escatologia, adică numai evenimentele finale care se derulează după încheierea timpului de probă: judecata Babilonului prin cele șapte plăgi (Apocalipsa 15–18), a doua venire a Împăratului împăraților (Apocalipsa 19), mileniul și judecata (Apocalipsa 20), Noul pământ (Apocalipsa 21–22). De judecata Babilonului nu ne putem ocupa într-un singur articol, de aceea am ales ca articolul prezent să cuprindă numai cele șapte potire ale mâniei. Acestea se împart natural în două categorii: plăgi asupra lumii materiale (1–4) și plăgi asupra instituțiilor fiarei și Babilonului (5, respectiv 6–7). Dar înainte, să răspundem la o întrebare importantă.

Mai există posibilitatea pocăinței în timpul plăgilor?

Răspunsul este categoric negativ și sunt două argumente care înlătură orice îndoială. Declarația: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu” (Apocalipsa 10:7) este primul indiciu. Așa cum am argumentat și în articolul precedent (Cele două rămășițe), încheierea tainei lui Dumnezeu se referă la încheierea propovăduirii Evangheliei (Marcu 4:11; 1 Corinteni 2:1; Efeseni 3:3–4; 6:19; Coloseni 1:26; 2:2). Dacă Evanghelia nu se mai predică în timpul trâmbiței a șaptea este pentru că timpul de probă s-a încheiat. Având în vedere că trâmbița a șaptea cuprinde de fapt cele șapte plăgi, rezultă că acestea din urmă reprezintă un timp fără Evanghelie și fără pocăință.

Al doilea argument vine din scena din sanc-tuarul ceresc care introduce secțiunea plăgilor. Apocalipsa 15:8 afirmă că „Templul s-a umplut

de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.” Tabloul trebuie înțeles în lumina unui exemplu din Vechiul Testament: „Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui, și slava Domnului umplea cortul.” (Exodul 40:35). Mijlocirea lui Moise simbolizează mijlocirea Domnului Hristos. Neputința de a intra în Templu reprezintă încheierea oficiului de mare-preot. Așadar, nicio mijlocire în timpul plăgilor. Și, implicit, nicio întoarcere la Dumnezeu.

*Dacă Evanghelia
nu ne schimbă,
judecățile nici atât.*

Sunt probabil cititori ai cărții Apocalipsa care au totuși o întrebare. De ce se repetă în pasajul potirelor mâniei expresia: „Și nu s-au pocăit” (Apocalipsa 16:9,11)? Dilema se accentuează când observăm aceeași frază rostită în timpul trâmbiței a șasea (Apocalipsa 9:20,21) când pocăința este încă posibilă. Explicația este mai simplă decât lasă întrebarea să se înțeleagă. Expresia „și nu s-au pocăit” este o simplă constatare. Ea nu ne spune nimic despre posibilitatea sau imposibilitatea întoarcerii la Dumnezeu. Dar constatarea împietririi celor răi este semnificativă. Ea ne spune că, dacă Evanghelia nu ne schimbă, judecățile nici atât.

Lovirea lumii materiale

Glasul pe care Ioan l-a auzit din templu, poruncind celor șapte îngeri să verse potirele mâniei pe pământ (Apocalipsa 16:1), nu poate fi decât al lui Dumnezeu, din moment ce nimeni altcineva nu putea să intre în templu (Apocalipsa 15:8). Primii patru îngeri aduc următoarele dezastre. (1) Asupra închinătorilor fiarei, o rană deosebit de rea. Termenul grecesc se referă la o rană

care a făcut infecție (vezi Luca 16:21), dar care nu este totuși mortală. (2) Asupra viețuitoarelor subacvatice marine, sânge de om mort în loc de apa mării/oceanelor. Drept urmare, toate aceste vietăți marine mor. (3) Asupra persecutorilor sfinților, sânge în loc de apă potabilă, toate râurile și izvoarele suferind soarta mărilor și oceanelor. Rezultatul nu este indicat, dar cu siguranță înseamnă sete, dar și foamete, având în vedere că și creșterea plantelor este dependentă de apă. (4) Asupra oamenilor, o arșiță solară foarte puternică.

În tradiția interpretării adventiste, plăgile sunt înțelese în mod literal, nu simbolic. Când spun literal, mă refer la judecăți reale și de natură fizică, perceptibile la nivelul simțurilor. În același timp, Ellen White afirmă că plăgile nu vor fi universale, căci toată rasa umană s-ar stinge, totuși vor fi „cele mai teribile calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori”. Unii dintre noi își fac griji din sinceritate cu privire la caracterul lui Dumnezeu în acest act al pedepsei. Dar „severitatea răzbunării care îl așteaptă pe păcătos poate fi înțeleasă în lumina ezitării lui

Dumnezeu de a executa dreptatea”, spune Ellen White. Noi nu trebuie să uităm că Dumnezeu este ultimul care speră că păcătosul se va întoarce. În pasajul primelor patru plăgi (Apocalipsa 16:2-9), există două reacții la adresa lui Dumnezeu, din a cărui poruncă se întâmplă toate aceste nenorociri. Cerul spune: „Drept ești, Doamne, ... pentru că ai judecat în felul acesta” (v. 5), în timp ce păcătoșii „au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii” (v. 9). Se pare că cei răi nu se îndoiesc de dreptatea lui Dumnezeu, dar preferă să o condamne.

Lovirea fiarei și a Babilonului

Spre deosebire de primele patru plăgi, ultimele trei nu vizează lumea materială, ci entitățile politice și religioase ale fiarei și, respectiv, ale Babilonului. Pe cele două le găsim în Apocalipsa 17, în imaginea desfrânatei care stă pe fiara stacojie. Aceste ultime plăgi sunt de altă natură. Limbajul care le descrie este simbolic. Simbolic nu înseamnă ireal. Dar simbolul este un limbaj în care realitatea este descrisă în termeni mai bogați. De pildă, plaga a cincea aduce întuneric asupra regatului fiarei (Apocalipsa 16:10). Dacă acest întuneric ar fi luat literal, ar veni în contradicție cu arșița soarelui. Adică, plaga a cincea ar anula efectele celei de-a patra. De aceea, întunericul simbolizează altceva. Asocierea dintre întuneric și scrâșnirea dinților este un ecou al expresiei Domnului Isus „întunericul de afară” (Matei 8:12; 22:13; 25:30), ca loc al pedepsei și separării de Împărăția lui Dumnezeu. Vă imaginați așadar că transformarea regatului fiarei în beznă este un prim semn că regatul fiarei nu este Împărăția lui Dumnezeu, așa cum a mințit fiara și prorocul mincinos, ci un loc al pedepsei. Plaga a șasea este secarea Eufratului (Apocalipsa 16:12). Aceasta este o metaforă istorică. Inexpugnabilul Babilon antic avea un singur punct nevralgic: Eufratul, care trecea prin cetate. Cyrus a modificat cursul fluviului și a reușit să pătrundă în cetate pe sub zidul masiv, iar Babilonul a fost cucerit. Tot așa, acesta este un indiciu că Babilonul escatologic, care pare de necucerit, va cădea sub puterea lui Dumnezeu. În acest context, demonii îi strâng pe liderii planetei la Armaghedon. Plaga a șaptea reprezintă colapsul Babilonului, cu ocazia venirii lui Isus.

Care e mesajul pentru biserică? Apocalipsa 16:15: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea.” ■

Laurențiu Moț este as. univ. drd. și predă Noul Testament la Institutul Teologic Adventist.

Să cunoaștem Biblia

Regi din Biblie

Care a fost primul rege al lui Israel? (1 Samuel 10)

- ☐ Saul
- ☐ Solomon
- ☐ David

Care împărat a văzut un mesaj scris cu degetul lui Dumnezeu? (Daniel 5)

- ☐ Darius
- ☐ Cyrus
- ☐ Belșațar

Ce împărat a trăit un timp ca animalele? (Daniel 4)

- ☐ Darius
- ☐ Ezechia
- ☐ Nebucadnețar

Minerale din Biblie

Ce a devenit soția lui Lot când a privit înapoi? (Geneza 19:26)

- ☐ Sare
- ☐ Piatră
- ☐ Argint

Din ce era patul uriașului Og, împăratul Basanului? (Deuteronomul 3:11)

- ☐ Aur
- ☐ Fier
- ☐ Aramă

Care este a șasea piatră de pe pieptarul marelui-preot? (Exodul 28:18)

- ☐ Diamant
- ☐ Argint
- ☐ Aur

Animale din Biblie

Care animal nu face parte dintre fiarele profetice din Daniel?

- ☐ Leopard
- ☐ Cal
- ☐ Urs

Ce animal a jertfit Avraam în locul lui Isaac? (Geneza 22)

- ☐ Vițel
- ☐ Berbec
- ☐ Miel

Care animal reprezintă Imperiul Babilonian? (Daniel)

- ☐ Ursul
- ☐ Leul
- ☐ Leoparul

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

„Heroes” – primul joc adventist pentru iPhone și iPad – se bazează pe istoriile de viață ale lui Avraam, David, Estera și ale altor personaje biblice proeminente. Utilizatorii pot învăța întâmplări din viața lor și își pot testa cunoștințele, răspunzând la cât mai multe întrebări în 60 de secunde. Fiecare răspuns corect îi aduce jucătorului „mană”, pe care o poate „vinde” apoi pentru diverse indicii sau efecte, pe măsură ce accede la un nivel superior.

Jocul „Heroes” se poate descărca gratuit de pe iTunes App Store. Pentru detalii, accesați site-ul HYPERLINK „<http://movinpixel.com/heroesthegame>” movinpixel.com/heroesthegame.

Solitar sau solidar?

Doamne..., nu am pe nimeni! (Ioan 5:8)

Într-o nuvelă din anii '50, Albert Camus, dramaturg și filosof francez, povestește despre un artist care se retrăgea din lume într-un fel de cameră suspendată, ca să lucreze capodopera vieții lui. Pictorul a murit scriind cu sângele său pe o pânză albă un cuvânt din care lipsea o literă, fără ca cineva să știe dacă a vrut să scrie solitar sau solidar. În fond, aceasta este dilema la care se reduce existența în viziunea acestui personaj.

Cam în situația aceasta sunt, din nefericire, mulți dintre noi. Nu ne-am hotărât încă ce vrem să fim: *solitari*, așa cum o cer vremurile și lumea în care trăim, sau *solidari*, așa cum ne învață Domnul Isus: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Deși, la nivel nostalgic sau chiar declarativ, ne dorim relații cât mai bune cu semenii, mulți am ales să pendulăm între singurătate și solidaritate. Ne comportăm, din păcate, de prea multe ori conjunctural, în funcție de cel aflat în nevoie. Privim la fața omului și găsim scuze cât se poate de plauzibile ca să trecem pe lângă cel căzut.

Accidentul din Muntenegru, întâmplat recent și care s-a soldat cu 18 morți, mi-a reamintit faptul că, asemenea autorităților din țara noastră, când este nevoie de noi, reacționăm de multe ori cu întârziere sau chiar deloc. În schimb, autoritățile și locuitorii din Muntenegru au fost remarcați pentru solidaritatea de care au dat dovadă. Nu a contat pentru ei cine a fost în prăpastie, în necaz, dacă erau străini sau de-ai lor.

Cred însă că noi, adventiștii, ca unii care L-am cunoscut pe Hristos, ar trebui să fim altfel, sau cel puțin îmi place să sper că se mai întâmplă așa (sunt puțin nehotărât din cauza realității dureroase din unele din familiile și bisericile noastre). Am fost chemați să fim diferiți, să dăm gust (sarea pământului) lumii acesteia, arătând semenilor noștri că se poate și altfel, că mai sunt încă oameni cărora le pasă. Tu cum ești? Încearcă să descoperi în propria-ți viață starea de fapt, adevărul, nu ceea ce-ți place să crezi. Și, pentru că trebuie să începi de undeva, pentru o analiză cât

mai obiectivă, te rog să privești și să-i descoperi pe cei care sunt singuri și au nevoie de ajutor:

În familia ta, paradoxal, este posibil ca cineva să se simtă singur – soția/soțul sau copiii. Poate că, fiind prea ocupat să-i mulțumești pe alții... și pe tine, ai uitat de nevoile lor. Ai uitat că au nevoie de dragoste și de cineva care să-i asculte. Ai uitat că ei sunt cei mai importanți și că sunt darul lui Dumnezeu pentru tine. Ia-ți timp pentru familia ta!

În biserica ta, familia mare din care faci parte prin harul lui Dumnezeu, sunt, din păcate (pentru că sunt) sau din fericire (pentru că poți fi folositor), frați și surori care au nevoie de tine. Zâmbește, vorbește, întreabă, ascultă, încurajează, *roagă-te și lucrează*, fă ceea ce depinde de tine, pentru ca viața bisericii tale să fie plăcută lui Dumnezeu. Ia-ți timp pentru a fi activ în biserica ta!

În orașul sau satul tău sunt oameni care au nevoie de tine, oameni pentru care Isus te-a chemat în biserică. Oameni care te așteaptă și strigă după ajutorul pe care doar tu îl poți oferi.

Am avut privilegiul, în urmă cu ceva timp, să stau de vorbă cu unul dintre bătrânii bisericii noastre. Un om devotat, acum bolnav de cancer în fază terminală, care atunci când a început să-mi vorbească de planurile misionare pe care le avea pentru oamenii dintr-o localitate dragă lui, a uitat de boală, de suferință, de vârstă și s-a transformat într-un om energic, plin de viață. L-am întrebat ce-l face să fie așa, de unde are atâta dragoste pentru oameni? Cu lacrimi în ochi, fără să ezite vreo clipă, mi-a spus: „Frate pastor, eu Îl iubesc mult pe Dumnezeu!”

Dacă-L iubești pe Dumnezeu, ia-ți timp pentru semenii tăi!

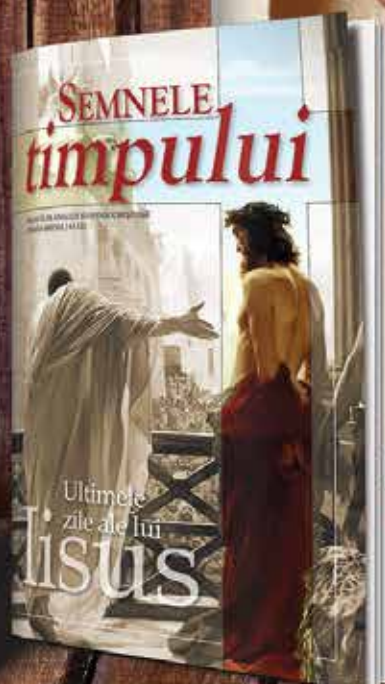
Astăzi, aproape de tine – în familia ta, în biserică, în orașul sau satul tău – sunt oameni care nu au pe nimeni și au nevoie de ajutorul tău, de solidarul din tine. Alege să fii ca El și să trăiești asemenea Lui! ■

*Aurel Neațu
este președintele
Conferinței Oltenia.*

În 2010, prietenii tăi
au apreciat
numerele speciale
ST dedicate nașterii
și patimilor lui IISUS.

În 2013,
completează-le
colecția cu un nou
număr special
**PARABOLELE
DOMNULUI
IISUS.**

Aceeași calitate. Acum, într-o lectură mai
simplă și mai plăcută decât oricând.